

PHO TƯỢNG RỒNG VÀNG

Tác giả: **Hoàng Đăng Cấp**

Xuất bản: **Tuổi Hoa**

Loại **Hoa Đỏ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Text: **tusachtuoihoa**

Mục lục

<u>CHƯƠNG1</u>
<u>KHÁM PHÁ MỘT BÍ MẬT</u>
<u>CHƯƠNG2</u>
<u>NGƯỜI MANG KÍNH ĐEN</u>
<u>CHƯƠNG3</u>
<u>XU XU</u>
<u>CHƯƠNG4</u>
<u>BÍ MẬT DÀY ĐẶC</u>
<u>CHƯƠNG5</u>
<u>BỨC ẢNH NỔI</u>
<u>CHƯƠNG6</u>
<u>TAI NẠN KHẢ NGHI</u>
<u>CHƯƠNG7</u>
<u>PHO TƯỢNG BỊ DỜI CHỖ</u>
<u>CHƯƠNG8</u>
<u>ĐÊM ĐEN</u>
<u>CHƯƠNG9</u>
<u>CHỨNG CỐ</u>
<u>CHƯƠNG10</u>
<u>DẤU VẾT</u>
<u>CHƯƠNG11</u>
<u>MAI PHỤC</u>
<u>CHƯƠNG12</u>
<u>KHÁCH SẠN THÂN TÌNH</u>
<u>CHƯƠNG13</u>
<u>THEO DÕI</u>
<u>CHƯƠNG14</u>
<u>CÁI KÍNH LỘC MÀU</u>
<u>CHƯƠNG15</u>
<u>SÀO HUYỆT BỌN CƯỚP</u>
<u>CHƯƠNG16</u>
<u>BÍ MẬT RỒNG VÀNG</u>

Tôi tên là Hương, hiện ở tại Bàn Cờ, một khu phố đông dân nhất của Sài Gòn. Tôi chỉ mặc áo dài trắng, không bao giờ mặc mini duýp. Nhưng điều trên không phải là điểm đặc biệt của tôi vì đó là điều tự nhiên quá đi, bất cứ một người con gái Việt Nam nào nếu có dòng máu tự hào con cháu Hai bà Trưng Triệu trong người cũng đều có cả. Điểm đặc biệt của tôi : tôi chính là một nhà thám tử. Xin các bạn chờ vội nghi ngờ : Con gái tuổi lại còn nhỏ mới mười lăm như tôi làm sao đủ sức dám xen vào các chuyện bí mật nguy hiểm của người lớn được ?! Khi tôi thuật lại cho các bạn nghe những cuộc hành trình bí mật của tôi với người chỉ huy tôi và những giây phút kinh sợ mà tôi đã trải qua, lúc bấy giờ các bạn sẽ rõ.

Một buổi sáng mát rượi gió thổi hiu hiu, những giọt mưa dịu dịu đầu mùa lất phất bay, tôi thức dậy hơi trễ vội sửa soạn ăn sáng và đi học sau một đêm ngủ ngon đầy mộng đẹp. Trong lúc tôi đang sửa soạn thì chuông điện thoại nhà tôi bỗng reo vang dồn dập. Tôi thấy ba tôi chạy ra bàn nhắc điện thoại lên. Tôi cố lắng tai nghe xem có phải... của tôi không ?

Ba tôi nói :

- A lô !

Rồi ba tôi im lặng. Một lúc sau, tôi lại nghe ông nói với một giọng giận dữ bất mãn :

- Cái gì ? Thế nào ? Ông nói gì vậy ? Ông là ai ? A lô ! A lô !

Tôi thấy ông ngó điện thoại với vẻ hết sức lạ lùng. Ông đặt điện thoại xuống bàn một cái cụp rồi nói với má tôi :

- Này bà ! Có lẽ một thằng điên nào mới gọi điện thoại cho tôi đấy !

Má tôi hỏi :

- Nó nói gì vậy ?

- Nó nói với giọng hết sức nhẹ nhàng là Thần Kim Quy đã xuất hiện và sẽ lần lượt đi đánh đòn những người Việt Nam vong bản. Vừa nói xong nó cúp máy ngay.

Nói xong, ba tôi khẽ nhún vai và bỏ vào nhà trong.

Thần Kim Quy đã xuất hiện và sẽ lần lượt đi đánh đòn những người Việt Nam vong bản.

Hai tay tôi bỗng run lên. Đúng là mật hiệu của A rồi. Tim tôi đập thình thịch. Khi nào A gửi cho tôi mật lệnh này thì nhất định thế nào cũng có chuyện lạ. Tôi vội ăn sáng thật nhanh, nhanh hơn thường lệ rồi xin phép ba má tôi đi học.

Tôi cố rờ xe Honda thật nhanh về hướng nhà A. Tôi chỉ nghĩ đến mật lệnh của A. Nhà A không cách nhà tôi bao xa. Tôi lái xe xuyên qua nhiều ngõ hẻm đến phía sau nhà A. Sau nhà A là nhà để xe. Tôi dẫn xe Honda giấu vào một bụi rậm. Với sự cẩn thận phải có của một thám tử, tôi ngó trước, ngó sau, ngó trái, ngó phải xem có ai theo dõi không rồi bấm một cái nút bí mật ở cửa. Một tiếng động rè rè nổi to lên nhờ một cái máy khuếch đại giấu trong nhà. Liền lúc đó, một giọng thì thầm phát ra :

- Ai đó ? Tên gì ? Muốn gì ?

Tôi trả lời :

- Nhân viên 09. Lý do công tác.

Tôi chờ một lúc.

- Đọc mật khẩu.

Tuân lệnh, tôi đọc nho nhỏ :

- Tiếng sáo vi vu... rừng núi âm u... buồn khóc hu hu...

- Mặc áo gì ?

- Áo dài.

- Tốt !

Lúc bấy giờ, một phần tường nhà xe bỗng chuyển động để lộ ra một khoảng trống. Tôi đi nhanh vào. Bức tường ấy liền khép ngay ở sau lưng tôi. Bên trong tối om.

Nhưng nhờ một ngọn đèn nhỏ phát ra ánh sáng xanh, tôi thấy một cầu thang bằng sắt. Tôi tiến tới cầu thang và leo lên. Khi tôi vừa leo lên hết, cầu thang liền bị rút lên và một tấm vỉ sắt liền lấp ngay lỗ cầu thang. Tôi lọt vào một gian phòng lớn. Tôi đã đến phòng này nhiều lần và lần nào cũng qua các giai đoạn trên. Tôi đã đứng trước mặt A. A đang ngồi trên ghế gỗ tôi dăm dăm. A nói với tôi :

- 09 ! Anh nhận thấy em đến đây hết sức vội vã phải không ? Em đã dậy trễ và đã ăn sáng thật nhanh. Nhưng may mắn, hôm nay trứng luộc rất ngon và dễ tiêu nên dù ăn nhanh vẫn không hại bao tử.

Trời ! Làm sao A biết hết vậy ? Tôi hỏi ngay :

- Anh nói đúng ! Em dậy trễ nên rất vội nhưng làm sao anh biết được ? Và nhất là làm sao anh biết được hôm nay em đã ăn một quả trứng luộc ?

Nghe tôi hỏi, A mỉm cười, từ từ lấy kính đeo mắt ra lau và nói :

- Có gì khó khăn đâu ! Anh nhận thấy tóc em không được chải kỹ lưỡng như mọi ngày. Quần áo em mặc có vẻ xốc xếch không được chăm sóc. Hơn nữa, em đã không đích thân trả lời điện thoại ở giờ anh định trước. Còn về trứng luộc, anh nhận thấy có một vết vàng dính ở môi em. Lẽ dĩ nhiên có thể đó là vết trứng ốp-la hay trứng chiên. Nhưng nếu nhận xét kỹ, ta cũng có thể phân biệt được sự khác màu giữa các loại trứng đó.

A đã nhận xét thật đúng. Tôi không thể chối cãi được. Nhớ lời nói của A, tôi hơi mắc cỡ, khẽ quay mặt chỗ khác liếm nhẹ môi... Lúc nào A cũng vậy, cũng chứng tỏ cho mọi người thấy A đúng là người số một về suy diễn và một thám tử tài ba.

A chỉ lớn hơn tôi có mấy tháng, nhưng trông A có vẻ già dặn hơn tôi nhiều, nhất là cặp kính cận trên mặt càng tăng thêm vẻ đạo mạo của A nữa. Thực ra, tên thật của A là Đông và A chính là anh họ của tôi. Tôi và A học chung một lớp. Ba A tức là bác tôi hiện đang dạy học. A là con một nên được bác tôi cưng chiều không thể nào tưởng tượng nổi. Bác tôi đã để A tự do làm theo ý muốn của mình. Bác tôi đã dành riêng cho A gian phòng lớn phía trên nhà để xe để A muốn làm gì thì làm. Nhờ thông minh và tháo vát, A đã tạo gian phòng này thành một phòng nghiên cứu các vấn đề phạm pháp và bác tôi cho đó là chuyện thường, không

có gì đáng ngạc nhiên cả. A đã tự tay trang bị trong gian phòng này một hệ thống an ninh : nào là ngõ vô bí mật, nào là thang rút. Ngoài ra A còn có một máy ghi âm và đồng thời sáng chế một hệ thống báo động bởi tế bào quang điện.

Tới đây, chắc các bạn tưởng anh Đông của tôi có nhiều tiền lắm. Thực ra, anh rất ít tiền, anh đã dùng các động cơ cũ bị phế thải để chế tạo các dụng cụ trang bị gian phòng bí mật. Anh kiếm tiền riêng bằng cách đi sửa chữa điện cho các nhà hàng xóm.

Trước kia, tôi và anh Đông lâu lâu chỉ liên lạc nhau bởi liên hệ gia đình mà thôi. Chúng tôi chỉ liên lạc mật thiết từ khi chúng tôi khám phá ra ý thích chung : sự mê say các vấn đề phạm pháp bí mật. Lẽ dĩ nhiên, sự liên kết của anh em chúng tôi hoàn toàn bí mật, không ai biết hết kể cả anh chị em trong gia đình. Vì thế, chúng tôi đã chọn các tên bí mật A và nhân viên 09. A là đầu não chỉ huy và 09 là nhân viên thừa hành. Chính tôi đã theo dõi để tìm dấu vết (A và 09 đã giữ bí mật dấu vết của tất cả các bạn trong trường mà các bạn đó không hay biết gì hết). Người ta nói một thám tử phải là người muốn đi đâu thì đi, muốn vào đâu thì vào không ai có thể biết được. Tôi cũng vậy. Tuy là thám tử, tôi không có cái gì khác hẳn với các người con gái trạc tuổi tôi cả, như trên tôi đã nói, tôi luôn mặc áo dài trắng, tôi có một mái tóc dài với vài sợi tóc mây lòa xòa trước trán, tôi có khuôn mặt trái xoan và tôi cười có má lúm đồng tiền. Còn về phần anh Đông, anh cao lênh khênh, ốm nhom, tôi chỉ đứng đến vai anh. Mặt anh càng tăng thêm vẻ thám tử bởi cặp kính cận đeo trên mắt. Anh rất hoạt bát, nhiều lúc nói như sách vậy. Anh là một người khá lạ kỳ, lúc thì hết sức đứng đắn trang nghiêm đến độ khó chịu và độc đoán, lúc thì dễ dãi vui đùa. Tuy nhiên anh là một người bình thường không có vẻ gì mất thăng bằng cả.

Anh ngó tôi đăm đăm làm tôi phát sợ. Chắc có biến cố gì quan trọng lắm ?

Tôi hỏi :

- Có gì quan trọng không anh ? Em đã nhận được mật lệnh của anh...

- Gà ! Gà ! Người ta đã tìm được gà rồi !

Buồn quá, chả có gì quan trọng cả. Từ mấy tháng nay, không có gì bí mật xảy ra ở Bàn Cờ, nhưng thỉnh thoảng sáng hôm qua, các báo loan tin một bà tai mắt có một đàn gà mập béo và bà ấy đã nói là bà bị mất cắp.

Tôi hỏi :

- Ai là thủ phạm ăn cắp gà vậy anh ?

- Không có ai là thủ phạm cả. Đàn gà đã đi lạc vào các nhà lân cận. Bà ấy đã tìm được đầy đủ hồi sáng nay.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, chán nản :

- Có vậy mà anh cũng gọi em !

- Phải gọi chứ ! Cho em biết là đừng nên dính vào một vụ không có gì hết, uổng công, phí sức... Ngoài ra anh muốn dặn em một điều...

Mặt tôi sáng lên. Có lẽ A đã tìm ra được một bí mật ?

- 09 ! Sáng nay em phải khám phá ra một bí mật vì anh vừa hoàn thành công tác nghiên cứu làm khuôn

bằng thạch cao các dấu vết chân in lún xuống đất mềm.

Tôi ngạc nhiên :

- Anh đùa em phải không ? Làm thế nào mà em khám phá ra một bí mật được ?

A ra lệnh :

- Em phải tìm cho được ! Nếu em chú ý, có thể em sẽ khám phá ra một điều gì. Em nên nhớ một nhà thám tử luôn luôn phải mở to mắt để quan sát khắp nơi.

Tìm một bí mật ! Thật là một việc khó ! Để cải lại lệnh của A, tôi chỉ còn có cách là làm bộ hờn dỗi nhõng nhẽo. Tuy khó tính, nhưng mỗi lần tôi dỗi, nhõng nhẽo là anh chiều tôi ngay vì anh cưng em gái của anh lắm. Anh nào mà lại không cưng em, nhất là em gái, phải không các bạn ?

Tôi phụng phịu nói :

- Anh luôn luôn ăn hiếp em hoài ! Em không chịu đâu ! Em giận anh rồi !

Vừa nói xong, tôi làm bộ đi ngoe nguẩy đến chỗ cầu thang. Anh Đông bèn nắm tay tôi kéo lại. Anh nói ngọt xớt :

- Có vậy mà em cũng giận à ? Cho anh xin ! Anh nói thế chứ anh cũng đi tìm bí mật với em mà ! Anh đâu có bắt em đi tìm một mình.

Được thế, tôi càng làm già :

- Chút là ra lệnh ! Chút là ra lệnh ! Anh tìm một mình đi, em không tìm đâu !

Anh Đông cười chịu thua :

- Thôi ! Đi học ! Sắp tới giờ rồi... Sáng nay anh đền cho một tô phở chua, chịu không ?

Nghe phở chua, một món ăn khoái khẩu đặc biệt ở Bàn Cờ, tôi thích mê đi dù đã ăn quà sáng ở nhà. Tôi im lặng không nói gì hết, con gái mà im lặng tức là bằng lòng. Anh Đông biết ý, anh mỉm cười, bấm nút cho tấm vỉ sắt tách ra một bên rồi bấm một nút nữa cho cầu thang hiện ra. Anh em chúng tôi xách cặp bước xuống.

Khi anh em chúng tôi ra khỏi nhà, anh Đông thông thêm một câu :

- Ôi chào ! Nhân viên 09 gì mà hơi chút là dỗi, hơi chút là nhõng nhẽo. Lêu lêu mắc cỡ !

Nhớ đến tô phở chua ngon ơ là ngon, tôi cười lỏn lẻn.

Người tài xế lạ mặt đang lái chiếc xe Toyota trông có vẻ như một tên tướng cướp. Đôi kính đen thật to che lấp gần hết khuôn mặt chỉ chừa cái miệng với đôi môi thâm sì đã làm người lạ mặt có vẻ bí mật kỳ quái dễ sợ. Anh Đông lái xe Suzuki chậm chậm đến cạnh xe Toyota. Người lạ mặt hỏi với giọng khàn khàn :

- Em có biết có học trò người Tàu nào mới đến học trường kia không ?

Anh Đông điềm tĩnh trả lời :

- Tôi học ở trường đó nhưng tôi chưa thấy có người Tàu nào đến học cả.

Người mang kính đen không nói gì hết cho xe phóng thật nhanh tới trước. Anh Đông khẽ nhăn trán. Anh lẩm bẩm :

- Thật là lạ ! Kỳ cục...

Lúc này, sau khi đã ăn hai tô phở chua, tôi và anh Đông lái xe thật nhanh đến trường cho kịp giờ học. Khi chỉ còn cách trường độ trăm thước, thì người lạ mặt đeo kính đen lái xe Toyota đã vẫy chúng tôi lại và hỏi thăm như vậy. Thái độ người ấy thật lạ lùng. Phải chăng anh em chúng tôi đã tìm được một bí mật ? A và 09 sắp có công tác ? Chúng tôi theo dõi chiếc xe Toyota đó. Chiếc xe chậm chậm đến cạnh một nhóm học trò đang tụ tập trước cổng trường. Nhưng, khi chiếc Toyota có vẻ muốn ngừng lại thì một chiếc xe díp cảnh sát từ đâu trở tới. Vừa thấy chiếc xe cảnh sát chiếc xe Toyota vội quay ngược trở lại và phóng nhanh mất hút.

Anh Đông nói với tôi :

- Hương à ! Anh nhận thấy có cái gì là lạ khả nghi lắm.

Tôi cười :

- Anh thật đa nghi ! Người ấy chỉ mới hỏi anh có một câu mà đã bị anh nghi ngờ rồi !

Anh Đông ngạc nhiên nhìn tôi :

- Nếu người ấy chỉ muốn hỏi học trò chúng mình về điều ấy thì có gì phải sợ khi gặp công an ? Em có nhận thấy người ấy có vẻ muốn ngừng trước trường không ?

Tôi đáp :

- Có !

Anh Đông nói thêm :

- Nhưng khi xe công an vừa tới thì người ấy liền quay xe phóng đi mất hút, em có thấy thế không ?

Tôi gật đầu :

- Có ! Người ấy có vẻ sợ.

- Đúng ! Điều người ấy hỏi anh có vẻ mờ ám... Ngoài ra, cặp kính đen...

- Đeo kính đen có gì mà lạ ?! Có thể người ấy đeo để giữ mắt chống lại ánh sáng mặt trời.

Nghe tôi nói, anh Đông mỉm cười châm biếm :

- Phải ! Đeo kính đen để cho mát mắt giữa thời tiết như thế này !

Tôi ngó chung quanh. Sáng nay trời mưa lâm râm. Dù đã 7 giờ rưỡi mà trông như có vẻ mới 6 giờ.

Tôi nói :

- Đúng ! Thời tiết như thế này thì có ai đeo kính làm chi ! Nhưng tại sao lại kính đen ?

- Để mọi người khỏi nhận diện được.

- Như thế, người học trò Tàu đó đã bị lâm nguy ?

Anh Đông trả lời :

- Có thể lắm ! Nhất là... tự nhiên anh liên tưởng đến tai nạn của vợ chồng thầy Quách Xu Hào mà báo chí lúc đó nghi ngờ là án mạng.

Thầy Quách Xu Hào ! Cách đây mấy tháng, thầy Xu Hào là giáo viên dạy vẽ ở trường tôi, ông rất vui tính. Mọi người đều mến ông. Tuy là người Tàu, nhưng ông bà chả có vẻ gì Tàu cả, rất là Việt Nam. Vì thế, mọi người đều bàng hoàng thương tiếc khi hay tin ông bà bị chết bởi một tai nạn xe hơi.

Anh Đông lại tiếp tục lý luận :

- Nhưng câu hỏi người mang kính đen chả có liên quan gì đến thầy Quách Xu Hào vì theo anh biết, thầy cô Quách Xu Hào không có một người con nào cả.

Tôi hỏi :

- Vậy, bây giờ chúng ta phải làm gì ? Khởi đầu ở chỗ nào, hả anh ?

Anh Đông ngó đồng hồ tay và nói :

- Vào lớp đã ! Nhưng còn năm phút nữa mới đến giờ, anh em mình ghé qua công trường xem người ta làm việc đi.

Trường của chúng tôi đang được xây cất thêm vì học trò càng ngày càng đông mà tình trạng hiện tại của trường không đủ chỗ chứa.

Vừa tới công trường, chúng tôi thấy thầy hiệu trưởng Tường, đứng quan sát thợ làm việc. Hôm nay, thầy mặc một bộ đồ vét thật đẹp, đầu chải láng bóng.

Tôi cười nói lén với anh Đông :

- Này anh ! Thầy Tường bữa nay diện ghê... Chắc chút nữa thầy đi chơi với cô...

Anh Đông nói :

- Bộ em không biết sao ? Hôm nay có thanh tra đến viếng trường.

Chợt ngó đồng hồ, anh Đông quỳnh lên :

- Vào lớp nhanh ! Tới giờ rồi.

Chưa đầy một phút sau, chúng tôi đã vào trong lớp học chúng tôi ở lầu một.

Tôi ngồi bên dãy bàn con gái, cạnh cửa sổ ngó ra đường, còn anh Đông ngồi sát tường bên kia.

Nhớ đến thái độ kỳ lạ của người mang kính đen, tôi bứt rứt không yên. Người ấy là ai ? Người học trò Tàu mà người ấy hỏi là ai ? Người ấy muốn gì ? Tại sao người ấy có vẻ trốn tránh cảnh sát ? Thành linh,

thầy giáo gọi tôi. Tôi đứng dậy, ấp úng vì chẳng nghe thấy thầy muốn hỏi gì. Tôi ngó ra cửa sổ như muốn tìm câu trả lời. Lúc này, tôi có vẻ quê lạ ! Bỗng tôi trông thấy chiếc xe Toyota lúc này đang lướt chậm chậm trước cổng trường. Tôi thấy rõ người tài xế. Dường như, người tài xế cũng thấy tôi. Qua đôi kính đen, người ấy ngó tôi chằm chập như là đang muốn tìm tôi. Chân tay tôi run lên. Tôi ngó mắt hờn về phía cửa sổ không nói được một lời nào.

- Hương ! Bữa nay sao em kỳ vậy ? Em ngó gì ở cửa sổ vậy ? Lần này thầy tha, lần sau tái phạm thầy phạt đó nghe !

Lời mắng của thầy làm tôi trở về thực tại. Thầy lúc nào cũng khoan hồng, cũng thương học trò thế mà học trò có hiểu thầy đâu, nhiều khi còn lợi dụng sự khoan hồng và tình thương của thầy để ỷ lại đồng thời lười biếng không chịu học hành phụ lòng kỳ vọng của thầy nữa.

Tôi mắc cỡ ngồi xuống. Tuy nhiên, tôi vẫn còn bị ám ảnh bởi hình ảnh người mang kính đen đang lái xe Toyota lướt quanh trường.

Chuông vừa reo báo giờ ra chơi, tôi mừng rỡ chạy như bay qua anh Đông.

Anh Đông nói :

- Bình tĩnh, 09 ! Em thấy gì lạ ở ngoài đường ?

Anh Đông chỉ gọi tôi là 09 khi nào có chuyện quan trọng.

Tôi nói cho anh nghe điều tôi thấy. Nghe xong, anh Đông chạy ra cửa sổ ngó xuống đường. Anh nói :

- Nếu người ấy ở đây lúc này thì bây giờ nhất định người ấy đã đi rồi, không còn ở đây nữa.

Tôi hơi tức vì câu nói của anh :

- Bộ anh không tin em sao ? Chính em thấy người ấy rõ ràng mà.

Anh Đông rầy :

- Em nói nhỏ nhỏ chứ ! Bộ em muốn mọi người biết hết chuyện bí mật của anh em mình à ?

Thật vậy, lúc đó tôi không để ý đến các bạn đang tràn ngập chung quanh anh em chúng tôi.

Anh Đông nói nhỏ nhỏ :

- Em hãy để ý xem có người học trò Tàu nào mới nhập học hôm nay không ?

Dù đôi mắt chúng tôi có mở to cách mấy đi nữa, anh em chúng tôi vẫn không thấy người học trò Tàu nào mới nhập học cả.

Anh em chúng tôi đến đứng cạnh lan can lầu ngó ra đường. Để mọi người khỏi để ý, anh Đông mở một quyển sách để trên lan can như có vẻ anh đang đọc sách.

Anh Đông vẫn chưa hết nghi ngờ :

- Em có chắc là chiếc xe Toyota đó không ? Phải chi anh thấy...

Tôi chưa kịp trả lời thì...

- Chà ! Hai anh em làm gì đó ? Sao không đi chơi.

Chúng tôi quay lại... Thầy hiệu trưởng Tường ngó chúng tôi mỉm cười. Thầy biết chúng tôi là hai anh em học cùng một lớp.

Anh Đông liền trả lời :

- Chúng em đang xem thời tiết hôm nay. Đám mây đen to kia báo hiệu sắp có mưa to... và trận mưa này sẽ kéo dài suốt cả ngày.

Tôi thấy thầy hiệu trưởng có vẻ sững sốt nhưng khi ngó lên trời chốc lát, thầy gật đầu :

- Chắc có lẽ hai em đoán đúng ! Giỏi lắm !

Nói xong, thầy đi thẳng. Tôi nói với anh Đông :

- Anh thật là tài !

Nghe lời khen của tôi, anh Đông khẽ nhún vai, trông anh phớt tỉnh như "ăng lê" thứ thiệt !

- Đó chỉ là may mắn mà thôi !

Tôi trở lại vấn đề :

- Nhất định người mang kính đen vẫn đang tìm người học trò Tàu.

Anh Đông có vẻ suy nghĩ nói :

- Người học trò Tàu ! Anh đã cố tìm, ngó từng người một nhưng chả thấy người nào có vẻ Tàu cả !

- Có thể người đó có mục đích khác mờ ám hơn, việc tìm người học trò Tàu chỉ là một cơ...

Anh Đông khẽ nhăn trán khi nghe câu nói của tôi. Thành linh, một chiếc xe Toyota tiến nhanh vào sân trường. Chưa kịp ngó kỹ người tài xế, tôi la lên :

- Kìa ! Người mang kính đen ! Anh Đông ơi ! Đúng rồi ! Đúng rồi !

- Đúng gì vậy, em ?

Thầy hiệu trưởng Tường vừa quay trở lại và nghe được tiếng la của tôi.

Tôi vừa nói vừa run :

- Thầy ơi ! Người lái xe Toyota kia đã đi vòng quanh trường từ sáng đến giờ. Bây giờ bỗng nhiên lại vào trường. Thưa thầy, có vẻ mờ ám nguy hiểm lắm !

Thấy vẻ mặt thất vọng của anh Đông, tôi hối hận đã lỡ lời nhưng quá muộn rồi. Anh Đông nói gỡ :

- Thưa thầy ! Theo em chả có gì cả, em Hương tưởng tượng đó thầy !

- Không có tưởng tượng đâu ! Kìa ! Chiếc xe hơi đó trở lại kìa !

- Các em theo thầy, thầy hỏi xem người đó muốn gì ?

Tôi và anh Đông theo thầy Tường đi xuống sân trường.

Chiếc xe hơi vừa đậu cạnh bậc thềm vào văn phòng. Anh Đông ngó tôi có vẻ giận không bằng lòng. Tôi bình tĩnh coi như không vì tôi tin tôi có lý và đã hành động đúng.

Thầy Tường tiến đến xe. Người tài xế vừa mở cửa bước ra. Thầy Tường hỏi :

- Tại sao từ sáng đến giờ ông cứ lượn xe quanh trường tôi mãi vậy ? Ông đã làm học sinh của tôi sợ... Xin ông giải thích rõ... nếu không tôi sẽ...

Vừa nghe thầy Tường nói xong, người tài xế đóng cửa xe một cái rầm. Trời ! Tôi ngó kỹ người đó. Không phải người mang kính đen mà là một người khác. Người này to lớn, sắc diện hồng hào.

Thầy Tường la lên :

- Ông là thanh tra...

Người ấy nói giận dữ :

- Phải ! Tôi là thanh tra Trần Kỳ... Ông tiếp đón thanh tra của bộ như vậy hả ?

Thầy Tường hoảng hốt :

- Xin lỗi ! Tôi lầm...

Thầy Tường quay sang anh em chúng tôi :

- Hai em đi chỗ khác ! Tôi sẽ xử các em sau.

Không chờ thầy Tường lập lại lần thứ hai, tôi và anh Đông chạy ngay... Anh Đông cú đầu tôi cái cốp.

- Em thật là ngốc quá ! Bộ em không thể phân biệt được hai xe khác nhau sao ?

Biết lỗi, tôi nói dịu :

- Không biết tại sao em lầm kỳ như vậy ?

Tuy thế, tôi vẫn cố gỡ lỗi của mình :

- Nhưng, ai cũng phải có lúc lầm chớ !

- Thôi đừng cãi nữa ! Vào lớp mau ! Trễ rồi ! Kẻo thầy rầy chết !

Chúng tôi vào lớp trễ thật. Thầy Sử đang giảng phải ngừng lại chờ chúng tôi về chỗ ngồi. Chờ chúng tôi ngồi yên xong thầy giảng tiếp. Biết lỗi chúng tôi ngồi im thin thít.

Thầy hỏi cả lớp :

- Ai có thể trình bày một cách gọn gàng và rõ ràng về Đông Kinh Nghĩa Thục ?

Hầu hết cả lớp đều giơ tay. Nhưng thầy chỉ ngay người nổi tiếng số một về lười và không thuộc bài :

- Lãm !

Lãm là người học sinh lười và du đãng nhất ở lớp tôi. Nhờ to con và có sức mạnh, Lãm thường hay đánh lộn và ăn hiếp kẻ yếu. Chả học hành gì hết, Lãm làm sao trả lời được câu hỏi này. Lãm đứng yên lặng há hốc mồm trông tức cười.

Biết ý, thầy nói :

- Được ! Em Lãm ngồi xuống ! Thầy hỏi thử chớ thầy biết em không thuộc bài rồi ! Em năm nay ở lại lớp đó nghe ! Nào, em khác ! Ai trả lời được ? À ! Em mới nhập học lúc này trả lời được không ?

Thầy coi lại sổ rồi nói tiếp :

- Xu Xu ! Em trả lời được không ?

Người học sinh mới đứng dậy. Thầy hỏi :

- Em là người Trung Hoa nhập Việt tịch ?

- Dạ !

Chúng tôi đã tìm ra rồi. Người học sinh này là người mà kẻ mang kính đen tìm từ sáng đến giờ. Vậy mà vì mãi theo dõi hẩn, chúng tôi đã không biết đến chuyện xảy ra ngay tại lớp mình. Tôi và anh Đông ngó

nhau thông cảm.

"Em biết gì về Đông Kinh Nghĩa Thục ?

Xu Xu đứng thẳng người, hai tay khoanh trước ngực, nói thao thao bất tuyệt :

- Vào năm 1907, cụ Phan Chu Trinh từ Nhật về, mang theo tập Hải Ngoại Huyết Thư của Phan Bội Châu rồi tìm Lương Văn Can, Nguyễn Quyền bày tỏ tinh thần của Nhật và bàn với nhau sáng lập một nghĩa thực tựa như Khánh Hưng Nghĩa Thục (ở Nhật) để mở mang dân trí và đào tạo đồng chí, mưu kế tự cường.

Sau ít ngày sắp đặt, một nghĩa thực được thành lập tại Hà Nội, lấy tên là Đông Kinh Nghĩa Thục. Trường dạy cả Việt Văn, Hán Văn và Pháp Văn. Chương trình thì bỏ lối từ chương khoa cử mà chú trọng vào thường thức và thực nghiệp. Ngoài ra các cuộc diễn thuyết, những bài ca ái quốc được tổ chức và phát hành lan rộng.[1]

- Giỏi lắm ! Em có nhớ một bài ca nào không ?

- Dạ ! Chẳng hạn như bài ca tả lòng thâm độc của thực dân :

Nó coi mình như trâu như chó,

Nó coi mình như cỏ như rơm.

Trâu nuôi béo, cỏ bỏ rơm,

Cỏ moi rễ cỏ, trâu làm thịt trâu [2]

Chẳng hạn như bài ca tả tâm trạng bi ối của bọn vong bản :

Ngày mong mỗi vài con ấi tử,

Đêm vui chơi một lũ hầu non.

Trang hoàng gác tía lầu son,

Đã hao mạch nước lại mòn xương dân.

Những bài ca này đã làm nhân dân toàn quốc bừng tỉnh, ai nấy nức lòng như tự thấy mình có bốn phận gấp rút phải làm một cái gì để văn hồi Tổ quốc.[3]

Nói xong, Xu Xu khẽ cúi đầu chào thầy. Ngắm Xu Xu thầy có vẻ rất hài lòng :

- Em giỏi lắm ! Thầy khen...

Thầy quay về phía Lãm :

- Lãm ! Em thấy không ? Người ta mới vào học mà như vậy đó ! Em không biết xấu hổ sao ?

Tôi thấy Lãm ngó Xu Xu có vẻ không cảm tình.

Từ lúc khám phá ra người học trò Tàu, tôi chỉ mong mau mau hết giờ. Khi chuông ra về vừa reo, tôi chạy ngay qua anh Đông.

Tôi nói :

- Đúng là Xu Xu, người mang kính đen đang tìm rồi !

- Phải !

- Mình phải cho Xu Xu biết đang bị nguy hiểm nghe anh !

- Ờ ! Em có lý ! Nào ! 09 ! Mình tìm gặp Xu Xu đi !

Khi chúng tôi tìm thì Xu Xu đã đi đâu mất rồi. Mọi người hồi hả xách cặp trở về. Khi ra đến đường cái, vừa thoáng thấy Xu Xu đang lái Yamaha ở phía trước, tôi và anh Đông mừng rỡ tính phóng xe nhanh lên gặp thì... Lẽm phóng xe như bay đến chặn Xu Xu lại. Lẽm ép Xu Xu xuống xe và nắm cổ áo Xu Xu kéo về phía vách tường một biệt thự. Tôi và anh Đông vừa tới.

Tôi nghe Lẽm nói gần giọng :

- Mày ngang hả ? Phách lối hả ! Mày chưa biết tao hả ! Tao cho mày hết lối nghe !

Tôi thấy Xu Xu co rúm người lại trước thái độ du côn của Lẽm, tôi nghe Xu Xu nói run run :

- Tôi đâu có ngang, đâu có phách lối !

Anh Đông tiến tới :

- Lẽm ! Đây là người bạn học mới, ta không nên ăn hiếp.

Lẽm quắc mắt ngó anh Đông :

- Kệ tao ! Mắc mớ gì đến mày !

Lẽm đẩy anh Đông tôi ra. Anh Đông chưa kịp phản ứng, Lẽm thoi vào mặt Xu Xu một thoi như trời giáng. Xu Xu lách mình tránh khỏi. Lẽm vừa thoi vừa đá nhưng không trúng. Bây giờ Xu Xu không còn vẻ sợ sệt nữa, mà hiên ngang và nhanh như mèo. Anh Đông nói với tôi :

- Em xem ! Thế nào thằng Lẽm cũng bị một bài học !

Lúc đó, Xu Xu bỗng nhiên cúi gập mình xuống. Lẽm đang ngon trớn tay thoi vào tường một cái bốp. Lẽm ôm tay ngồi bệt xuống đất nhăn nhó. Xu Xu tỉnh bơ leo xe Yamaha rồ máy chạy.

Anh Đông vội chạy tới :

- Xu Xu ! Cho tôi được làm quen với bạn ! Xin bạn hiểu là không phải ai cũng đều lưu manh như thằng Lẽm đâu !

Xu Xu ngó anh Đông và tôi cười thật tươi :

- Tôi rất hân hạnh được quen anh và chị...

Trên đường về, tôi và anh Đông được Xu Xu cho biết là bạn vừa ở Hồng Kông qua Sài Gòn và nhà của bạn cũng không xa nhà của anh em chúng tôi bao nhiêu. Bạn thích bóng bàn, biết nhu đạo và đánh cờ tướng.

Anh Đông nói với Xu Xu :

- Tôi và em Hương cũng thích bóng bàn lắm ! Chiều nay Xu Xu đi chơi bóng bàn với tụi tôi không ?

Xu Xu cười :

- Cám ơn anh ! Đi chứ !

Lúc đó, như có linh tính báo trước, tôi quay lại ngó đằng sau. Tôi hoảng hốt chút xíu bị ngã xe. Người mang kính đen với chiếc xe Toyota đang chậm chậm theo dõi chúng tôi phía sau. Tôi la lên :

- Anh Đông ! Kia ! Coi chừng !

Anh Đông khẽ quay ra phía sau. Thấy vậy, anh lấy tay ra dấu cho tôi yên lòng.

Anh nói với Xu Xu :

- Chiếc xe Toyota phía sau đang theo dõi chúng ta. Tôi sẽ giải thích cho bạn sau. Bây giờ bạn cứ lái xe thật nhanh theo tôi.

Không chờ Xu Xu trả lời, anh Đông cho xe vọt tới. Hiểu ý tôi vọt theo. Xu Xu cũng rồ xe vọt theo nhưng với nét mặt đầy vẻ ngơ ngác. Chúng tôi chạy thật nhanh. Chiếc xe Toyota theo chúng tôi sát. Tới một ngã tư đường, bộ ba chúng tôi vừa quẹo sang phải thì đèn đỏ bật. Chiếc xe Toyota phải ngừng lại. Bộ ba chúng tôi bèn quẹo vào ngõ hẻm hông nhà lầu năm tầng. Thế là thoát !

Xu Xu hỏi :

- Xin lỗi ! Có lẽ lúc nãy anh và chị thử tài lái xe của tôi ? Tôi nói anh và chị đừng buồn nghe ! Tôi ưa nói thẳng... ở Sài Gòn, các anh, các chị lái xe Honda, Suzuki, Yamaha ghê quá ! Chạy nhanh như gió, chẳng tôn trọng luật lệ gì hết ! Chạy như thế dễ gây tai nạn lắm ! Nguy hiểm lắm !

Anh Đông bèn nói cho Xu Xu nghe những sự kiện xảy ra từ sáng đến giờ : chiếc Toyota, người tài xế mang kính đen hỏi thăm một người học trò Tàu, vẻ sợ hãi của người đó khi gặp cảnh sát và người đó đã lảng vảng quanh trường suốt sáng nay, rồi còn theo dõi nữa...

Khi anh Đông vừa nói xong, tôi thấy Xu Xu có vẻ ngạc nhiên dữ. Đôi mắt Xu Xu mở to tròn xoe.

Xu Xu nói :

- Tôi chưa thấy người đó lần nào cả ? Tôi mới chuyển đến đây vài ngày nay làm sao biết người đó được.

Tới đây, Xu Xu chào chúng tôi về nhà sau khi cho chúng tôi biết địa chỉ. Chờ Xu Xu đi khuất, anh Đông nói với tôi :

- Anh sợ Xu Xu đi báo công an thì nguy lắm !

Tôi nói :

- Gì mà nguy ! Báo công an càng tốt chứ sao !

Anh Đông nói :

- Em đúng là con gái ! Ai mà tin được chuyện này khi chưa có bằng cứ chắc chắn ?

Tôi nói :

- Như thế, mình phải nghĩ cách bảo vệ Xu Xu chứ !

- Dĩ nhiên ! Vì thế anh rủ Xu Xu chiều nay đi chơi bóng bàn để mình tìm hiểu thêm hầu có thể lộ ra chút ánh sáng có khả năng giúp mình khám phá bí mật. Chiều nay ba giờ đến gặp anh !

[1],[2],[3] Trích trong Việt Sử Kinh Nghiệm của Lạc Tử và Nguyễn Văn Hầu trang 137-138.

"Anh Đông ! Anh Đông ! Sao vậy ?

Tôi hoảng hốt la lên. Ánh sáng xanh chung quanh tôi đột nhiên biến mất. Trong bóng đêm trước mặt tôi, một vết chân bằng ánh sáng lân tinh hiện ra. Vết thứ nhất, vết thứ hai, rồi vết thứ ba... Một giọng ồ ồ nổi lên giữa bóng tối âm u :

- Theo tôi !

Tóc tôi muốn dựng ngược cả lên. Những vết chân ma quái sáng ngời lừng lờ trước mặt. Sợ quá, tôi đứng yên bất động... Giữa lúc tôi sắp chết ngất, thì ánh sáng đột nhiên lại hiện ra. Anh Đông đứng ở cuối phòng, tay đang cầm cái ngắt điện. Anh ngó tôi mỉm cười :

- Thí nghiệm đã xong !

Tức quá, tôi nói như mếu :

- Anh làm gì ác vậy ? Em sợ muốn chết !

Anh Đông mỉm cười tinh quái :

- Nhưng em có chết đâu, sống nhăn mà, 09 ! Anh vừa thí nghiệm cho em xem những tính chất đặc biệt của bột calci hòa lẫn với lưu huỳnh. Ta có thể sử dụng tính chất này để theo dõi bọn sát nhân.

Tôi muốn hỏi thêm vì chưa hiểu rõ những lời của anh Đông, nhưng anh Đông lại tiếp tục nói luôn :

- Chuyện người mang kính đen và Xu Xu anh suy luận như thế này em nghĩ xem có đúng không ? Có lẽ Xu Xu được thừa hưởng một gia tài lớn nên bị người bí mật mang kính đen theo dõi thủ tiêu. Như thế sau người mang kính đen, nhất định còn cả một hệ thống thù địch của Xu Xu mà người mang kính đen chỉ là nhân viên thừa hành. Nếu như điều anh nghĩ đúng thì sinh mạng của Xu Xu nguy lắm !

Tuy anh Đông hỏi, tôi làm sao dám và có đủ khả năng bác bỏ những điều suy luận của anh !

Tôi nói :

- Những điều anh nghĩ có thể đúng lắm ! Vậy, theo em, mình phải báo công an !

Anh Đông cú nhẹ đầu tôi :

- Em thật đúng là con gái... chỉ chút là sợ... Hơn nữa, ai tin những lời tố cáo của em ? Không chừng người ta nói em điên rồi bắt em đem bỏ vào nhà thương điên Biên Hòa thì tiêu đời 09 !

Tôi chưa kịp phản ứng thì anh Đông kéo nhẹ tay tôi :

- Thôi mình đến nhà Xu Xu, kéo trễ rồi !

Chỉ chốc lát, theo địa chỉ Xu Xu cho lúc sáng, tôi và anh Đông tìm ngay được nhà bạn ở góc đường của một ngã tư. Đó là một biệt thự nhỏ, một tầng, chung quanh có vườn cây bao bọc với những hàng rào cao quá đầu người. Để xe ở cạnh hàng rào. Chúng tôi tiến đến cổng chính. Nhưng anh Đông kéo tôi lại núp vào một gốc cây cạnh hàng rào. Anh nói thật nhỏ vừa đủ cho tôi nghe :

- Có một người đang đứng cạnh cửa sổ nhìn vào nhà ! Khả nghi lắm !

Tôi cố gắng dòm vào qua kẽ hở của hàng rào. Một người đang dí mũi vào cửa kính của một cửa sổ nhà Xu Xu. Người ấy xoay lưng về phía chúng tôi. Anh Đông kéo tôi tiến chậm chậm về phía cổng. Anh khẽ đẩy cánh cổng. Tôi nói nhỏ :

- Coi chừng chó.

Anh có vẻ không bằng lòng câu nói của tôi. Anh đáp nho nhỏ :

- Em ngu quá ! Nếu có chó thì người đó đâu có rình mò như thế kia được !

Tôi chịu thua. Kể cũng lạ thực, nhà rộng như thế kia mà không có chó giữ nhà !

Chúng tôi tiến vào sân nhà Xu Xu. Kẻ gian vẫn không hay biết gì hết. Thành tình, tôi trượt chân gây một tiếng động nhỏ. Người lạ quay mặt ra phía sau. Thấy chúng tôi, người đó có vẻ sửng sốt kinh ngạc và quay mình phóng nhanh.

Anh Đông la lên :

- Rượt theo ngay !

Người lạ leo qua hàng rào một cách dễ dàng nhảy ra đường. Anh Đông và tôi cố theo bèn gót nhưng vẫn không kịp. Chúng tôi chỉ kịp thấy người ấy nhảy lên một chiếc Toyota đang chờ sẵn và chiếc xe ấy rồ máy phóng mất hút. A nhìn tôi giận dữ :

- Tại em nữa !

Tôi chịu lỗi :

- Em xin lỗi. Nhưng tại sao anh lại giận em ? Vì người ấy dù sao cũng chạy thoát rồi, ta chẳng làm gì được... Nhưng anh có nhận diện được chiếc xe hơi ấy không ?

- Lần này thì chắc chắn rồi. Anh đã thấy rõ người mang kính đen ngồi sẵn ở tay lái...

Anh Đông vừa nói vừa rút trong túi quần ra một cuốn sổ tay và lật ra một trang có một dòng chữ nguệch ngoạc. Anh nói tiếp :

- Nhờ em, tên gian phi đã trốn khỏi. Nhưng bù lại, anh đã ghi được số xe Toyota.

Tôi nhìn vào cuốn sổ tay : I 10422.

Tôi nói :

- Số xe này có ích gì đâu ? Vì có thể đó là số giả.

- Lần này em mới nói được một câu khá có lý Tuy nhiên, cũng có ích chớ. Hơn nữa, mình vừa khám phá ra thêm một điều mới : người mang kính đen có một đồng lõa. Đúng như điều anh nghĩ rồi. Xu Xu đang bị một bọn cướp theo dõi chứ không phải một người. Đây là một âm mưu. Nhưng âm mưu gì ?

Tôi và anh Đông đi chậm chậm quay trở lại về phía cửa chính. Thành tình, cổ tôi bỗng bị ai nắm và tôi bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Tôi ngó lại, anh Đông cũng bị y như tôi. Tôi cố quay đầu lại xem ai nhấc bổng chúng tôi lên. Trời ! Một người, đúng là một người khổng lồ, một người to lớn lạ thường với những bắp thịt rắn chắc đang nhấc bổng tôi và anh Đông dễ dàng như hai con gà. Người ấy nói rồn rảng rất dữ tợn với giọng lơ lớ :

- Hai nị làm gì ở trong này ?

Đúng là người Tàu nói tiếng Việt. Anh em chúng tôi hết hồn chưa biết xử trí ra sao thì một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên :

- Quách Tĩnh !

Đúng là giọng của Xu Xu rồi. Đứng ở bậc thềm, Xu Xu nói một tràng tiếng Tàu. Chúng tôi liền thấy chân được chạm đất.

Anh Đông nói :

- Cám ơn Xu Xu !

Bản tính con gái hiếu kỳ, tôi hỏi ngay Xu Xu :

- Ai mà to lớn quá vậy, Xu Xu ?

Xu Xu tiến đến phía chúng tôi khẽ cúi đầu :

- Cho Xu Xu xin lỗi nhé ! Đó chỉ là sự hiểu lầm. Còn anh này là Quách Tĩnh, người giúp việc của gia đình tôi.

Quách Tĩnh ngó chúng tôi mỉm cười, nói có vẻ hơi ngượng :

- Hân hạnh được chào hai vị. Xin lỗi hai vị !

Xu Xu dẫn chúng tôi vào nhà. Vừa đi, Xu Xu vừa nói :

- Tại anh chị đi rảo rảo chung quanh sân nên Quách Tĩnh mới nghi ngờ và gây hiểu lầm.

Anh Đông cãi lại :

- Nhưng kẻ đáng nghi không phải là chúng tôi mà là...

Anh Đông bèn thuật lại rành mạch cho Xu Xu nghe biến cố lúc nãy.

Nghe xong, Xu Xu nhú mày, lộ vẻ lo âu. Quách Tĩnh có vẻ như đã nghe được những lời anh Đông nói với Xu Xu. Quách Tĩnh đi đến cửa sổ chỗ người lạ mặt đứng lúc nãy dòm vào. Xu Xu nói với anh Đông :

- Quách Tĩnh có vẻ lo cho tôi khi nghe anh thuật lại chuyện lúc nãy. Anh biết không ? Quách Tĩnh là một gia nhân trung thành của gia đình tôi từ nhiều đời rồi. Quách Tĩnh võ nhu đạo giỏi lắm, tài nghệ đến bậc võ sư. Quách Tĩnh nặng gần 150 kí.

- Đúng là một người khổng lồ !

Xu Xu nói tiếp, những lời nói của Xu Xu thu hút anh em tôi như thôi miên.

- Tôi là đứa con độc nhất của ông bà Quách Xu Hào, thầy dạy vẽ ở trường chúng ta vừa bị chết vì tai nạn xe hơi ở xa lộ Biên Hòa cách đây không lâu. Sở dĩ ở trường không ai biết ba má tôi có con là vì ông bà gởi tôi về ở Hồng Kông với bà con từ nhỏ. Ở đó, tôi sống trong một gia đình triệu phú chuyên môn buôn hột xoàn. Tuy ở Hồng Kông, tôi vẫn được học và nói tiếng Việt vì ba má tôi muốn tôi trở lại Việt Nam. Sau tai nạn, theo di chúc để lại, ba má tôi đã chấp nhận cho đứa con độc nhất là tôi làm con nuôi của ông bà Hùng, người bạn thân nhất của đời ông bà trong trường hợp ông bà chết bất ngờ. Vì thế, hôm nay tôi về đây ở.

Như thế nhà này là nhà ông bà Hùng.

Khi nhắc đến cha mẹ, Xu Xu có vẻ buồn :

- Ba má tôi yêu nước Việt lắm. Ba má tôi thường viết thư cho tôi nói là ông bà yêu nước Việt lắm vì dân tộc Việt bất khuất và anh hùng nhất thế giới. Ba má tôi rất hạnh diện muốn tôi trở thành người Việt. Ba má tôi sanh đẻ ở đây và tôi cũng vậy. Sở dĩ tôi phải đi Hồng Kông một thời gian là vì ba má tôi muốn chiều ý bà con họ hàng tôi bên đó. Nếu ba má tôi không chết bất đắc kỳ tử, vài tháng nữa tôi cũng về đây.

Thế là anh em chúng tôi lại vừa khám phá ra thêm một điều mới nữa. Chợt nghĩ ra điều gì, anh Đông nói :

- Thôi ! Mình đi chơi bóng bàn chứ ! Việc đâu còn đó, chúng ta giải quyết dần dần.

Xu Xu reo lên :

- Chết ! Chút xíu nữa tôi quên rồi ! Xin lỗi anh nhá !

Xu Xu thật lịch sự, chỉ chút là xin lỗi !

Tôi hỏi :

- Anh có xin phép bác Hùng không ?

Xu Xu trả lời :

- Ba nuôi tôi đi làm không có nhà, còn má nuôi tôi đi có việc từ trưa. Tối đến 7 giờ bà mới về. Quách Tĩnh sẽ nói lại nếu lỡ bà về bất ngờ.

Nhưng Quách Tĩnh có vẻ không bằng lòng lời nói của Xu Xu. Quách Tĩnh nói với Xu Xu một tràng tiếng Tàu. Nghe xong, Xu Xu nói với chúng tôi :

- Quách Tĩnh muốn đi theo tôi chứ không muốn tôi đi một mình.

Trước thái độ cương quyết của Quách Tĩnh, chúng tôi đành chịu cho ông ta đi theo. Tội nghiệp anh Đông ? Anh ốm nhom mà phải chở một thân bồ tượng trên trăm ký !

Xu Xu chơi bóng bàn cũng khá, không kém tôi bao nhiêu dù tôi từng đoạt chức vô địch bóng bàn học sinh của trường.

Sau hơn một giờ, mệt nhoài, chúng tôi ngừng chơi và trở về. Nhưng khi nhìn lại tìm Quách Tĩnh thì chả thấy anh ta ở đâu cả. Hỏi người thu ngân ngồi ở bàn cạnh cửa ra vào thì người ấy cho biết là Quách Tĩnh vừa ra khỏi đây độ mười lăm phút. Chết ! Đúng rồi, cách đây mười lăm phút, tôi có thấy một chiếc xe Toyota láng vẳng ngoài cửa. Lúc đó tôi có giật mình tính nói cho A nghe nhưng vì mãi chờ một cú banh trêu hay tuyệt của Xu Xu nên quên mất. Nghe tôi thuật lại, A có vẻ tức giận :

- Em tệ quá, 09 ! Em đã phá hỏng biết bao nhiêu dịp may rồi ?

Lúc đó Xu Xu đưa ý kiến :

- Hay Quách Tĩnh về nhà rồi ?

A có vẻ suy nghĩ dừ. A đi thẳng ra chỗ để xe. Tôi và Xu Xu theo sau. Vài phút sau, chúng tôi về nhà Xu Xu.

Thấy cửa nhà vẫn đóng, Xu Xu có vẻ ngạc nhiên :

- Quách Tĩnh chưa về ! Lạ thật !

Anh Đông khẽ đùng nhẹ cửa. Ô kìa ! Cửa không khóa. Anh Đông kéo chúng tôi lùi lại. Anh hỏi Xu Xu :

- Lúc này cửa có khóa không ?

- Có chứ ! Quách Tĩnh giữ chìa khóa.

Anh Đông nói hết sức long trọng :

- Như thế có người lên vào nhà rồi. Chúng ta đề phòng.

Xu Xu sợ hãi :

- Ra đường đứng chờ má tôi về !

Anh Đông nói chắc nịch :

- Mình cứ vào xem sao !

Anh Đông bèn đẩy cửa mở rộng. Chúng tôi tiến vào. Trời ! Mọi vật trong nhà đổ ngổn ngang. Bàn ghế ngã lổng chổng. Tuy nhiên, A nhận thấy không có vật gì vỡ cả và không có gì bị mất cắp cả. Ra-điô, ti-vi vẫn nguyên vẹn. Anh Đông nói :

- Thủ phạm không phải là những tên ăn cắp thường. Bọn gian này muốn tìm một cái gì khác hơn...

Xu Xu ngạc nhiên :

- Sao ? Họ tìm cái gì ?

Thay vì trả lời, anh Đông để tay lên miệng khẽ "suyt" bắt Xu Xu và tôi im lặng. Lúc đó, chúng tôi nghe một tiếng động nhẹ trên lầu. Đúng là đang có một người trong nhà !

Hai chân tôi bắt đầu run lên thực sự. Xu Xu đứng yên mặt xanh lè. Anh Đông cũng có vẻ hơi sợ nhưng cố lấy bình tĩnh đi nhón gót đến cầu thang. Anh Đông quay lại nói khẽ vào tai tôi :

- Hương và Xu Xu tháo giày ra. Mình cố bắt quả tang kẻ gian.

Tôi nói :

- Nhưng, coi chừng trên đó có cả một băng kẻ gian thì nguy lắm, mình địch sao nổi.

- 09 ! Em lúc nào cũng kém suy luận. Nếu có nhiều người thì nhất định mình phải nghe họ thì thầm nói chuyện chớ. Em cứ bình tĩnh theo anh nhưng nhớ đề phòng coi chừng tên gian có vũ khí.

May quá ! Chúng tôi lên đến lầu thành công, kẻ gian không hay biết gì cả. Lầu nhà Xu Xu chia ra nhiều phòng ngủ. Quần áo rơi rớt lung tung trong các phòng đó chứng tỏ kẻ gian vừa lục lọi xong. Xu Xu chỉ anh em tôi về phía một phòng. Một bóng đen hiện ra. Xu Xu cho biết đó là phòng riêng của Xu Xu. Chúng tôi tiến nhẹ về phòng đó.

Kẻ gian đứng quay lưng về phía chúng tôi. Chúng tôi dòm kỹ. Trời ! Quách Tĩnh !

Không dẫn được sự nóng giận, Xu Xu la lên :

- Quách Tĩnh ! Anh làm gì trong phòng tôi vậy ?

Quách Tĩnh đứng yên không nhúc nhích. Vài giây sau, Quách Tĩnh từ từ quay lại khoanh tay ngó chúng tôi. Trông Quách Tĩnh lúc này như một con sư tử khổng lồ đang đứng trước con mồi.

Thấy Quách Tĩnh không trả lời, Xu Xu có vẻ sốt ruột :

- Quách Tĩnh ! Tôi chờ câu trả lời của anh !

Đôi mắt Quách Tĩnh nheo lại và từ từ nói một tràng tiếng Tàu. Nhưng Xu Xu chặn lại :

- Anh hãy lập lại những lời nói của anh bằng tiếng Việt Nam cho các bạn tôi nghe nếu anh ngay thẳng không có gì mờ ám.

Quách Tĩnh nhìn anh em chúng tôi có vẻ thù nghịch, nhưng rốt cuộc cũng phải vâng lời Xu Xu. Quách Tĩnh nói :

- Ngộ đang xem các nị đánh banh. Thành linh ngộ thấy chiếc xe Toyota. Rồi ngộ thấy chiếc xe ấy đi. Nhớ lại lời của các nị này (Quách Tĩnh chỉ chúng tôi) ngộ lên về đây xem thì đã trễ rồi. Cả nhà đã bị lục tung và bọn người bí mật đã biến mất từ bao giờ... Như thế này...

Quách Tĩnh quay một vòng đủ cho mọi người thấy sự ngổn ngang vô trật tự trong phòng của Xu Xu.

Đúng là Quách Tĩnh theo dõi chiếc xe Toyota bí mật mà tôi đã thấy lảng vảng lúc chúng tôi đánh banh rồi !

Nhưng anh Đông vẫn còn nghi ngờ. Anh đề nghị :

- Nên báo công an và thuật cho họ biết các sự kiện bí mật này !

- Không cần ! Không cần ! Nhà chả mất gì hết ! Báo công an sẽ làm phiền ông bà Hùng.

Về sợ hãi của Quách Tĩnh đã tố cáo hẳn. Quách Tĩnh đã muốn tránh công an với bất cứ giá nào. Nhưng, anh Đông không hỏi thêm gì hết, anh thay đổi chiến thuật :

- Anh Quách Tĩnh có lý ! Báo công an sẽ làm phiền ông bà Hùng ! Hơn nữa, với sức mạnh sẵn có của Quách Tĩnh, mình không sợ bọn gian.

Xu Xu nhăn trán :

- Còn độ một giờ nữa má nuôi tôi trở về. Mình phải lo xếp dọn đồ đạc lại. Quách Tĩnh lo tầng dưới. Tôi và anh Đông, chị Hương ở đây.

Tuân lệnh Xu Xu, Quách Tĩnh đi xuống lầu không nói một lời nào.

Trong khi đang dọn dẹp, anh em chúng tôi trao đổi ý kiến :

- A ! Quách Tĩnh khả nghi lắm !

- Đúng, 09 ! Nhất là lúc hắn có vẻ sợ công an lại càng khả nghi nữa.

Nhưng khi nói chuyện, chúng tôi quên có Xu Xu bên cạnh. Xu Xu đứng trước chúng tôi, mắt long lanh sáng ngời :

- Không ! Không, Quách Tĩnh là người giúp việc trung thành của gia đình tôi. Anh và chị đừng nghi Quách Tĩnh tội nghiệp !

Anh Đông nói chắc nịch :

- Không nghi sao được, Xu Xu ! Trước tiên, mình đã khám phá ra sự hiện diện của Quách Tĩnh ở nơi đây. Kế đó Quách Tĩnh đã xác nhận không có gì bị mất cắp cả. Làm thế nào mà Quách Tĩnh biết không có gì bị mất cắp nếu hắn ta không nhúng tay vào ?

Xu Xu ngồi phịch xuống ghế. Anh Đông nói tiếp :

- Tôi hiểu nỗi khó khăn của bạn. Nếu ở địa vị bạn, tôi cũng vậy. Nhưng vấn đề càng ngày càng phức tạp...

Xu Xu ngạc nhiên :

- Vấn đề gì ? Tôi không hiểu...

- Đây ? Bạn nghe đây :

Trước tiên : Một người kiếm bạn suốt buổi sáng.

Kế đó : Cũng người đó đã theo dõi sát chúng ta lúc trưa.

Rồi : Kẻ đồng lõa của nó dò xét ở cửa sổ.

Cuối cùng : Nhà bị lục tung.

Tới đây, anh Đông im lặng giây lát rồi với vẻ hết sức long trọng, anh nói tiếp :

- Có cái gì mập mờ nguy hiểm đang lảng vảng quanh đây. Xu Xu ! Có thể đang có một âm mưu hại bạn đó ! Bạn hãy coi chừng ! Mạng sống bạn đang lâm nguy !

Quá sợ hãi, Xu Xu nói lắp bắp :

- Tôi lo quá ! Ai nữ ghét tôi ? Tôi có làm gì đâu !

- Chúng tôi sẽ giúp bạn tìm ra bọn gian !

Như đang bị đắm tàu giữa biển cả vớ được cái phao, Xu Xu mừng rỡ ra mặt :

- Cám ơn ! Cám ơn anh và chị nhiều lắm ! Nhưng xin anh và chị đừng nghi Quách Tĩnh. Tôi không tin Quách Tĩnh có dính vào vụ này.

Im lặng từ nãy giờ, bây giờ tôi mới lên tiếng :

- Tuy nhiên chúng ta cũng phải nghi chứ ! Vì hành động khả nghi của Quách Tĩnh ! Theo tôi, Quách Tĩnh là đầu dây mối nhợ để khám phá ra vụ bí mật này.

Anh Đông tiếp lời :

- Em Hương có lý ! Anh cũng nghi Quách Tĩnh nhiều lắm ! Với tư cách người giúp việc, Quách Tĩnh có thể hạ sát cả nhà bất cứ lúc nào. Đối với bọn gian, Quách Tĩnh là một đồng lõa đắc lực nhất.

Tôi nói :

- Như thế, nếu đúng, vai trò của Quách Tĩnh trong vụ này quan trọng lắm.

Bỗng nhiên, anh Đông hỏi Xu Xu :

- Ba Xu Xu xưa kia có làm gì bí mật không ?

- Ba tôi chả làm gì cả, ngoài việc dạy học và theo đuổi nghệ thuật hội họa, nắn tượng.

- Ba bạn có để lại cho bạn những vật kỷ niệm không ?

- Có !

Xu Xu dẫn anh em chúng tôi đến bàn chỉ cho chúng tôi xem các vật kỷ niệm của ba Xu Xu để lại : Chiếc cà vạt màu xanh ba Xu Xu thường đeo vào các dịp lễ, cái "píc cúp" xinh xinh với bộ đĩa Linguaphone ba Xu Xu mua cho Xu Xu để Xu Xu học tiếng Anh... Nhưng, thành linh, anh Đông nói to có vẻ ngạc nhiên :

- Ngộ quá ! Bức tranh thủy mặc này thật lạ lùng !

Tôi ngó bức tranh thủy mặc anh Đông vừa khen. Đây là một bức ảnh nổi vẽ trên lụa : ảnh một con rồng vàng đang uốn mình có vẻ giận dữ. Con rồng vàng này có những răng dài rất nhọn nhưng đặc biệt cả thân rồng không có vảy mà chỉ có những chỗ phồng lên đủ màu sắc. Phía dưới rồng có một hàng chữ Tàu.

Biết ý, Xu Xu nói ngay :

- Anh Đông thật khéo quan sát ! Đây là kỷ niệm cuối cùng mà ba tôi dặn trao cho tôi trước khi mất... Ba má nuôi tôi cho tôi biết thế...

Vừa nhắc đến cha mẹ, Xu Xu quá cảm xúc ôm mặt. Xu Xu đã khóc.

Anh Đông nói :

- Xin lỗi Xu Xu ! Không ngờ tôi đã làm Xu Xu buồn.

Xu Xu lấy khăn lau nước mắt :

- Không có gì ! Anh đừng ngại... vì tôi nhớ ba má tôi...

Giọng Xu Xu vẫn còn nức nở...

Thấy tôi ngó ngay chữ Tàu dưới bức ảnh, Xu Xu khẽ nói :

- Dòng chữ đó nghĩa như thế này : "*Người ta sẽ khám phá ra bí mật của tất cả mọi việc trong ngôi*

nhà hiểu biết. Các chữ sẽ biến mất chỉ có sự thực là còn tồn tại".

Nghe Xu Xu dịch xong, anh Đông có vẻ suy nghĩ nói :

- Có thể đầu dây mối nhợ của bí mật nằm trong bức ảnh này Xu Xu ạ !

Thình lình, lúc đó có một vật gì chạm mạnh vào phòng. Anh Đông ra giấu cho tôi và Xu Xu im lặng. Rồi anh từ từ đi thật nhẹ ra cửa và dòm nhanh ra ngoài. Chẳng có gì hết.

Anh nói to :

- Có lẽ tại gió...

Giọng nói của anh chứng tỏ anh chưa muốn nói cho tôi và Xu Xu biết điều anh đang suy nghĩ trong đầu. Có lẽ anh đã nghĩ và khám phá ra một điều gì mới rồi.

Thấy đã quá giờ, anh Đông nói :

- Thôi ! Chúng tôi phải về... Xu Xu yên chí nhá nhưng nhớ luôn luôn đề phòng... Xu Xu nhớ đừng nói với ai là chúng tôi giúp Xu Xu nhá ! Chúng ta phải giữ bí mật tuyệt đối !

Xu Xu gật đầu :

- Anh yên chí ! Tôi sẽ im lặng... Nhưng...

Anh Đông cười trấn an Xu Xu :

- Chúng tôi sẽ liên lạc với anh để đề phòng biến chuyển mới.

Anh em chúng tôi xuống lầu đi về.

Khi chúng tôi vừa ra đến đường cái, tôi hỏi anh Đông :

- Bộ anh vừa khám phá ra điều gì mới phải không ?

Anh Đông ngó tôi :

- 09, im lặng ! Đề phòng ! Có thể mình đang bị theo dõi đó.

Vừa nghe anh Đông nói xong, tôi quay đầu lại ngó vào nhà Xu Xu. Một cái màn cửa sổ trên sập ngay xuống nhưng cũng đủ cho tôi thấy cặp mắt lo ngại nhưng dữ tợn của Quách Tĩnh đang nhìn chúng tôi.

Anh Đông hỏi :

- Em có thấy gì không, Hương ?

Tôi trả lời :

- Đố anh đó !

- Quách Tĩnh đang rình chúng ta, phải không ?

Tôi phục anh Đông quá :

- Trời ! Anh ghê quá ! Cái gì cũng biết hết ! Đúng Quách Tĩnh là đồng lõa của bọn gian rồi !

Anh Đông có vẻ suy nghĩ.

- Anh cũng nghi như em vậy ! Nhưng...

Thấy anh ngập ngừng, tôi hỏi :

- Nhưng sao hả anh ?

Anh Đông nói chậm chậm :

- Theo anh nhận xét thì quân gian đã mở cửa nhà Xu Xu bằng lối khác chứ không phải bằng chìa khóa.

Nếu Quách Tĩnh lại có sẵn chìa khóa, tại sao Quách Tĩnh lại không dùng chìa khóa mở cho dễ dàng nếu Quách Tĩnh là đồng lõa ?

Anh Đông lúc nào cũng chứng tỏ anh có óc nhận xét và tài suy luận thật đặc biệt.

Suy nghĩ chốc lát, tôi nói :

- Anh nhận xét đúng, nhưng đó chắc gì là điều chứng tỏ được Quách Tĩnh không dính vào vụ này ?

- Anh có nói Quách Tĩnh vô tội đâu ! Dù sao hiện giờ Quách Tĩnh vẫn là người khả nghi số một !

- Theo anh vai trò của Quách Tĩnh trong bọn gian như thế nào ?

- Nếu mình biết được thì mình đã thoát khỏi ngõ bí rồi !

- Thưa anh A ! 09 đề nghị : mình nên tìm dấu vết ở nơi khác.

- Phải ! Mình hãy tìm báo cũ xem lại bài tường thuật tai nạn của ông bà Xu Hào...

Tôi hỏi :

- Tìm ở đâu bây giờ hả anh ?

- Mình đến thẳng tòa soạn báo hỏi.

Vì đã đến đây nhiều lần, tôi và anh Đông đi thẳng vào phòng riêng của ban biên tập chả cần hỏi ai cả.

May quá ! Cửa phòng còn mở ! Tôi thấy chỉ có một mình anh Trịnh Chí đang ngồi quay lưng ra ngoài. Trước mặt anh, một chồng thư cao ngất.

Như linh tính báo có người lạ, anh Trịnh Chí bỗng quay ra cửa. Thấy chúng tôi, anh cười :

- Chà ! Chào hai em ! Đến chơi hả ? Mời ngồi ! Mời ngồi !

Anh Trịnh Chí vội vàng đứng dậy kéo ghế mời chúng tôi ngồi. Nhưng anh Đông nói ngay với giọng hết sức long trọng :

- Tôi muốn xem lại bài báo nói về vụ tai nạn chết người ở xa lộ mà nạn nhân là ông bà Quách Xu Hào. Anh cho tôi mượn xem một chút ! Cần lắm !

Một phút sau, chúng tôi có ngay bài báo đó ở trước mặt. Cái tựa chữ thật to nổi bật :

Tai nạn ở Xa Lộ Biên Hòa, vợ chồng một giáo sư chết cả.

Chi tiết bài báo chả có gì đặc biệt cả. Một buổi chiều mưa dầm, đường trơn trượt, chiếc xe hơi của ông bà Xu Hào trượt bánh rơi xuống một hố sâu toàn đá bên cạnh xa lộ.

Nhưng, anh Đông chỉ cho tôi xem một bài báo ngắn ở cạnh bên :

Theo vết bánh xe, dường như chiếc xe hơi của ông bà Xu Hào bị trượt ra khỏi đường bởi một chiếc xe khác vượt qua mặt. Hơn nữa người ta đã phát giác chiếc xe hơi bị lục tung nhưng không mất gì hết. Cảnh sát hiện nghi ngờ chiếc xe bị bọn cướp chặn gậy ra tai nạn. Cuộc điều tra đang tiến hành, có gì mới chúng tôi xin loan báo tiếp.

Khi anh Đông đọc xong, tôi bèn cảm ơn anh Trịnh Chí đã cho chúng tôi xem tài liệu và chúng tôi ra về.

Tôi hỏi :

- Anh nghĩ gì về nội dung bài báo đó ?

- Lần thứ nhì, mình gặp một chi tiết giống nhau : lục tung nhưng không mất gì hết.

Anh Đông có vẻ suy nghĩ thật dữ. Một lúc sau, anh Đông mới nói tiếp :

- Anh nghĩ ra một giả thuyết như thế này : có lẽ bọn gian đã không tìm được điều chúng muốn tìm trong xe của ông bà Xu Hào, nên khi chúng biết con trai của ông bà là Xu Xu vừa về đây, chúng theo dõi rình rập ngay, hy vọng thấy cái chúng muốn tìm do Xu Xu giữ. Anh cũng suy luận thêm là Quách Tĩnh cũng đang muốn tìm cái bí mật đó nhưng có thể không thuộc nhóm bọn gian trên.

- Hay quá ! Anh lý luận thật tài ! Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì ?

- Anh chưa biết được ! Anh phải về suy nghĩ đã !

Chúng tôi liền chia tay người nào về nhà nấy, hẹn sáng hôm sau sẽ gặp lại.

Sáng hôm sau như thường lệ, chúng tôi đi dài theo hành lang ngắm thiên hạ trước khi vào lớp. Thành linh, anh Đông khẽ nhéo nhẹ tay tôi một cái. Anh nói nho nhỏ :

- Hương ! Em xem kìa !

Tôi thấy Quách Tĩnh đang tiến về phía chúng tôi.

Càng đến gần chúng tôi, mặt Quách Tĩnh càng tối sầm lại. Chúng tôi hết sức ngạc nhiên : Quách Tĩnh đã lơ chúng tôi khi đi ngang chúng tôi. Một lúc sau, tôi nghe Xu Xu nói là Quách Tĩnh đã dẫn Xu Xu đến tận lớp học.

Xu Xu nói tiếp :

- Quách Tĩnh dường như biết tôi đang lâm nguy nên lo lắm !

- Có thể vì những lý do khác nữa ! Thật là lạ ! Em Hương và Xu Xu trông kìa !

Quách Tĩnh đang đứng ngắm công trường thầy thợ đang làm một cách hết sức say sưa. Trông anh ta có vẻ như một nhà thám tử đang dò xét.

Xu Xu ngạc nhiên :

- Ủa ! Quách Tĩnh nói với tôi là về ngay mà ! Quách Tĩnh đứng đó làm chi vậy ?

Lúc đó, dường như linh tính báo có người đang dòm mình, Quách Tĩnh ngẩng đầu lên. Thấy chúng tôi, Quách Tĩnh bèn xoay lưng đi thẳng.

Chúng tôi không thể nào giải thích nổi thái độ kỳ lạ của Quách Tĩnh. Nhưng chúng ta không còn thì giờ để bàn cãi nữa vì chuông vào học đã reo vang dồn dập.

Tới giờ về, anh Đông có vẻ sốt ruột, nói với tôi :

- Anh quên hỏi thêm Xu Xu về ông bà Xu Hào. Làm sao bây giờ ? Phải tìm cách đến nhà Xu Xu chiều nay !

Tôi ngạc nhiên :

- Muốn đến nhà Xu Xu lúc nào thì đến, có gì mà phải tìm cách, mình quen với Xu Xu rồi mà !

- Em quên sau Xu Xu còn Quách Tĩnh à ? Phải làm sao người khả nghi số một không nghi ngờ chúng ta.

Anh Đông lúc nào cũng có lý. Thành linh, tôi nhớ ra...

- À ! Này anh ! Chiều hôm qua, em để quên chiếc vợt ở nhà Xu Xu. Chiều nay mình đến nhà Xu Xu nói là lấy chiếc vợt...

- Hay quá ! 09 ! Lần đầu tiên anh khen cái tính hay quên của em.

Thế là chờ chiều đến chúng tôi thung dung đến nhà Xu Xu. Khi đến nhà Xu Xu, chúng tôi thấy một chiếc xe hơi màu xanh đang đậu trước nhà. Đặc biệt có hai chữ Báo Chí dán ở cửa kính. Chúng tôi bấm chuông. Một người đáng bậc cha chú chúng tôi mở cửa. Vừa thấy chúng tôi, người đó cười :

- Nếu không lầm hai cháu là Đông và Hương phải không ? Xu Xu có nói với bác về hai cháu. Bác là ba nuôi của Xu Xu ! Hai cháu vào chơi !

Chúng tôi vào. Xu Xu thấy chúng tôi mừng rỡ la rới rít :

- Má ! Má ! Đây là hai người bạn mới của con đó !

Thế là chiều nay chúng tôi đã biết mặt ông bà Hùng, ba má nuôi của Xu Xu. Cả hai ông bà trông thật phúc hậu, hiền từ.

Trong lúc chúng tôi còn đang đứng bờ ngõ ở phòng khách, thì một người lạ mặt đang ngồi ở sa lông bỗng đứng dậy nhìn chúng tôi. Người ấy ngó ông Hùng hỏi :

- Hai người này là ai vậy, thưa ông ?

Người lạ mặt ấy có một bộ râu cá chốt khá đẹp.

Ông Hùng trả lời :

- Bạn của Xu Xu !

Rồi ông Hùng quay sang chúng tôi :

- Ông này là ông Mã, phóng viên của nhật báo Con Ếch đến phỏng vấn Xu Xu về vụ tai nạn đó các cháu

!

Tôi nói :

- Dạ ! Thưa hai bác, chúng cháu đến đây gặp Xu Xu để xin lại chiếc vợt bóng bàn cháu để quên đây chiều hôm qua !

Trong khi tôi nói, ông Mã ghi chép lia lịa trong một cuốn sổ tay. Ông Mã vừa ghi vừa nói :

- Chà ! Mới đến đây, Xu Xu đã có bạn rồi. Độc giả báo chúng tôi thế nào cũng thích thú cảm phục khi biết có một đứa trẻ đã dám vượt đại dương về đây làm lại cuộc đời.

Ông phóng viên Mã bèn hỏi tuổi Xu Xu, rồi hỏi mai sau Xu Xu dự định làm gì. Kế đó, nhà phóng viên hỏi về cha mẹ ruột của Xu Xu và nhất là chi tiết tai nạn.

Quá cảm xúc, Xu Xu không trả lời nổi. Thấy vậy, bà Hùng nói :

- Thôi ! Xu Xu, con dẫn bạn lên lầu tìm chiếc vợt đi, để má tiếp chuyện với ông đây cho !

Chúng tôi theo Xu Xu lên lầu nhưng trong lòng rất tiếc vì đã không được chứng kiến cuộc nói chuyện hào hứng.

May quá ! Chúng tôi thấy ngay chiếc vợt nằm trên bàn học của Xu Xu. Chúng tôi chạy xuống ngay để được nghe cuộc phỏng vấn về tai nạn ông bà Xu Hào.

Bà Hùng nói chậm rãi :

- Hồi còn sống, ông bà Xu Hào ở chung với chúng tôi. Hai ông bà hiền lành. Một ngày nọ, nếu tôi nhớ không lầm, đó là ngày thứ bảy, ông bà Xu Hào đi Biên Hòa từ sáng đến chiều. Ông bà đi xe đồ. Chiều đến vợ chồng tôi có việc lên Thủ Đức, tiện đường lên Biên Hòa đón ông bà Xu Hào về luôn. Khi gặp ông bà Xu Hào, vợ chồng tôi lấy làm lạ thấy ông bà có vẻ lo âu dữ...

- Bà có chắc chắn là ông bà ấy chỉ có vẻ lo âu thôi phải không ?

Chúng tôi hơi ngạc nhiên trước câu hỏi hơi lạ của nhà phóng viên Mã.

- Chắc chắn ! Tôi nhớ rõ, trên đường về, tôi để ý thấy ông Xu Hào luôn luôn quay ra đằng sau xe như muốn xem có bị theo dõi không. Về đến nhà, ông bà Xu Hào đi thẳng lên lầu. Một lúc sau, có một người tên Huỳnh hay Huyền gì đó gọi điện thoại nói chuyện với ông. Tôi thấy ông có vẻ giận khi nói chuyện. Tôi nghe ông la qua ống điện thoại là đề nghị đó bất chánh và ông không muốn làm chúng... Một lúc sau, tôi thấy ông Xu Hào có vẻ cố lấy lại bình tĩnh đến ngồi ở bàn kia vẽ suốt đêm.

Tôi và anh Đông ngó nhau. Có lẽ ông Xu Hào vẽ con rồng ? Bà Hùng tiếp tục :

- Ngày hôm sau, ông bà lái xe lên Biên Hòa và bị tai nạn trên xa lộ như các báo đã loan tin. Ông bà chết hết sức bất ngờ. Mọi người đều ngỡ ngàng thương tiếc.

Cuộc phỏng vấn kết thúc nơi đây. Tôi và anh Đông xin phép ông bà Hùng ra về.

Trên đường về, anh Đông lý luận :

- Tại sao ông bà Xu Hào lại lái xe lên Biên Hòa ngay sáng hôm sau trong khi ông bà có vẻ biết là mình đang bị nguy hiểm ?

Tôi trả lời hết sức ngây thơ :

- Có lẽ ông bà muốn dạo mát trên xa lộ để thần kinh bớt căng thẳng.

Anh Đông cãi :

- Em quê hết sức ! Em có thể tưởng tượng ông bà Xu Hào lại đi dạo mát giữa trời mưa đường trơn trượt ? Anh tin ông bà lên Biên Hòa có chuyện quan trọng lắm và nửa đường bị bọn gian tặc công. Nhưng ai là thủ phạm ? Vấn đề rắc rối quá, 09 ời ! Để đêm nay anh suy nghĩ xem sao !

Chúng tôi chia tay trong lo âu vì chưa tìm ra nổi chút ánh sáng nào cả, trái lại vấn đề càng lúc càng phức tạp hơn lên.

Sáng hôm sau, tôi vội chạy đến nhà anh Đông hỏi đêm qua anh có nghĩ ra điều gì mới không. Anh lắc đầu. Và anh em chúng tôi lại lái xe đến trường như thường lệ.

Khi vừa đến trước cổng trường, anh em chúng tôi ngạc nhiên thấy học sinh nhốn nháo như đang có chuyện gì quan trọng xảy ra. Hỏi một anh bạn thì anh ấy nói :

- Hôm qua, có một người nào đó đã đến dời chỗ pho tượng Bà Triệu.

Năm ngoái vì muốn nhắc nhở cho học trò tấm gương oanh liệt của Bà Triệu, vì trường tôi mang tên bà, nên nhà trường đã cho dựng giữa sân trường, một bức tượng của bà. Pho tượng này bằng đồng nặng cỡ nửa tấn. Vì thế vừa nghe anh bạn nói xong, anh Đông có vẻ không tin :

- Cái tượng đó nặng tới gần nửa tấn ! Ai mà dời chỗ nổi ?

Nhưng, pho tượng đã bị dời chỗ thật. Pho tượng bị dời cách xa chỗ cũ hàng thước. Hàng trăm học sinh hiếu kỳ bu nghẹt chung quanh tượng. Dù cố gắng hết sức, chúng tôi vẫn không chen nổi vào gần. Lúc đó, chuông reo dồn dập báo hiệu giờ vào lớp. Thế là đành phải chờ giờ ra chơi mới quan sát pho tượng được. Tới giờ ra chơi, nhờ nhanh chân, anh em chúng tôi đã đến được gần tượng. Anh Đông nhìn pho tượng hết sức kỹ. Thành linh anh nói :

- Em Hương ! Em nhìn xem chữ ký nè !

Tôi ngạc nhiên la lên :

- Ủa lạ ! Đây là tác phẩm của ông Xu Hào !

- Có gì mà em ngạc nhiên dữ vậy ! Bộ em không biết ba của Xu Xu là một nghệ sĩ tài hoa sao ? Vấn đề của mình đâu phải là cần biết ai là tác giả pho tượng mà chỉ cần biết ai là người đã làm pho tượng dời chỗ ? Theo anh, khó có một người nào một mình dời pho tượng này được mà phải có nhiều người. Bây giờ, lợi dụng giờ ra chơi mọi người không để ý, anh em mình chia nhau mỗi người đi một phía trường xem có thấy gì lạ không ? Hẹn mười phút nữa gặp nhau ở đây !

Tôi thám sát ở phía trái trường. Anh Đông phía mặt. Tôi chả thấy gì lạ cả. Mười phút trôi nhanh. Tôi vội chạy về chỗ hẹn để gặp anh Đông. Vừa thấy anh, tôi nói :

- Anh ! Em đã đi khắp nơi nhưng chả thấy gì lạ cả !

Anh Đông nói :

- Anh cũng vậy, 09 ! Nhưng anh vừa biết được thêm một chuyện lạ do Xu Xu kể. Xu Xu nói đêm qua lúc 9 giờ, Xu Xu nghe có tiếng chân đi ở vườn, Xu Xu ra xem thì thấy Quách Tĩnh đang đứng ở đó. Xu Xu hỏi thì Quách Tĩnh nói là cũng nghe có chân người đi như Xu Xu và Quách Tĩnh đã ra đó để rình bắt kẻ gian. Không biết người dời chỗ pho tượng có liên quan gì với bọn gian theo dõi Xu Xu không ?

Tôi nói :

- Quách Tĩnh khả nghi thật ! Nhưng thế thì nguy hiểm cho Xu Xu quá !

Anh Đông trầm ngâm :

- Đêm qua bọn gian đã dám cả gan xâm nhập trường dời chỗ pho tượng. Mà pho tượng ấy lại là tác phẩm của ông Xu Hào ! Không biết đêm nay chúng còn giở trò gì trong trường này nữa ?

Tôi bày đặt lý luận :

- Em tin rằng không ? Theo em, bọn gian không khi nào dám trở lại hành động ở chỗ cũ hai lần.

Thấy tôi lý luận, anh Đông cười :

- Để xem ! Anh cũng cầu cho lý luận của em đúng để anh được hãnh diện có một đứa em giỏi !

Lúc đó, tôi cảm thấy hết sức sung sướng vì anh Đông không bác bỏ lý luận của tôi như mọi lần. Nhưng, tôi đã lầm !

Sáng hôm sau, vừa đến trường, tôi vẫn thấy lại cảnh nhốn nháo như hôm qua, nhưng hôm nay lại có phần lộn xộn hơn. Hỏi ra thì bọn gian đêm qua cũng đã lén vào trường tháo nước ở hồ tắm ra hết đồng thời nện tất cả các viên gạch lót dưới đáy hồ. Thật là lạ ! Bọn gian muốn tìm gì ở dưới hồ tắm này, cái hồ tắm nhà trường xây dành riêng cho học sinh trong trường sử dụng ?

Anh Đông nói :

- Kỳ quá ! Càng ngày càng bí mật thêm ! Anh chả biết tính ra sao cả !

Vừa nói xong, anh bèn leo thang xuống đáy hồ. Tôi cũng theo anh liền. Vì mãi dòm anh đang lục lọi ở đồng gạch vừa bị nện, tôi vấp phải một đồng gạch khác mất thăng bằng té lăn kênh. Tức quá, tôi đứng dậy không suy nghĩ gì hết giơ chân đá đồng gạch đó một cái để trả thù. Nhưng trả thù đâu không thấy, tôi chỉ thấy chân tôi đau nhói. Tôi ngồi bịch xuống đất mặt mày méo xẹo. Vì mãi suy nghĩ anh Đông chả để ý gì đến đứa em gái đang bị tai nạn ! Nhưng, giữa đồng gạch vừa bị tôi đá văng tản mát, tôi thấy một vật gì lóng lánh dưới ánh sáng ban mai. Tôi nhìn kỹ : một con dao ! Mừng rỡ, quên cả đau, tôi la lên :

- Anh Đông ! Anh Đông ! Có một con dao kìa !

Anh Đông chưa kịp phản ứng, tôi la tiếp theo như muốn chứng tỏ cho anh biết là chính tôi vừa khám phá được một điều mới :

- Đúng bọn gian đã dùng con dao này để nện gạch lên !

Vì tôi la hơi to, mọi người nghe được chạy dồn dập xuống đáy hồ. Chỉ chốc lát, chúng tôi bị vây kín. Một người thành lĩnh giựt con dao đang nằm trong tay tôi. Tôi dòm lại : thằng Lãm. Thằng Lãm xem con dao một lúc, nó nói :

- Này ! Con dao này có chữ Made in Hong Kong. Tao biết ai là thủ phạm rồi !

Nhiều người nhao nhao hỏi :

- Ai vậy ?

Thằng Lãm cười đều :

- Trong trường này, ai vừa mới ở Hồng Kông đến ?

Thằng Lãm thật là hèn hạ ! Nó muốn vu khống Xu Xu để trả thù. Nhưng đâu có dễ ! Anh Đông cự :

- Lãm ! Mà mày hèn lắm ! Mà mày muốn vu khống Xu Xu hả ? Nhưng mày đã quá ngu nên điều vu khống của mày chả có chút lý nào cả. Bộ hể cái dao làm ở chỗ nào thì người ở chỗ đó là thủ phạm hả ? !

Nhiều người vỗ tay hoan hô anh Đông. Thằng Lãm tiu ngriu bỏ đi một nước.

Thầy hiệu trưởng Tường vừa đến chứng kiến cảnh trên. Thầy ngó chúng tôi mỉm cười không nói gì hết. Một lúc sau, thầy ra lệnh tất cả chúng tôi phải vào lớp học. Trong hai giờ học đầu, tôi cứ suy nghĩ mãi về con dao và hành động của bọn gian khi xả hết nước hồ tắm và nện gạch dưới đáy hồ. Tôi tự hỏi không biết anh Đông đang nghĩ gì trong đầu ? Và bọn này có liên quan gì với bọn theo dõi Xu Xu như anh Đông thắc

mắc không ?

Tối giờ chơi, anh Đông hỏi tôi :

- Em có can đảm không ? Chà ! Anh Đông nghi tôi nhất ! Được ! Để anh xem !

Tôi bèn bắt chước lời nói của vị anh hùng Rodrigue trong vở kịch cổ điển Pháp Le Cid mà tôi vừa được nghe thầy Pháp văn tôi kể tuần rồi.

- Nếu người hỏi không phải là anh thì sẽ biết ngay em can đảm như thế nào.

Anh Đông cười :

- Chà ! Em gái anh giỏi quá he ! Được ! Anh đề nghị đêm nay anh em mình vào rình bọn gian trong trường. Dám không ?

Tuy là con gái nhưng nhiều khi cũng bướng như con trai, nên mặc dù hơi sợ đề nghị của anh Đông, tôi vẫn cố lấy hết can đảm nhận vì sợ anh cười. Và nhất là vì đã lỡ nói cứng :

- Dám chứ !

Anh Đông nói :

- Giỏi lắm ! Tối nay lúc 8 giờ em xin phép chú thím đến anh rồi anh em mình đến trường.

Tối đến, tôi tuân lệnh đến nhà anh và cùng anh đi đến trường. Vì quen các ngõ ngách trong trường, chúng tôi vào trường rất dễ dàng. Đêm nay trời tối om. Anh Đông nói thầm :

- Này ! 09 ! Em hãy đứng chỗ kia canh chừng cho anh. Anh đi xem các cửa lớp có mở không ?

Tôi đứng một mình ở một góc tường ngó dáo dác. Đêm âm u. Tôi cảm thấy ớn lạnh xương sống. Thành linh tôi nghe thoáng một tiếng động nhẹ, lách cách lách cách, nhưng tôi không biết tiếng động đó phát xuất từ đâu. Một lúc sau tôi nghe tiếng chân bước. Một luồng ánh sáng dịu xuất hiện ở chân cầu thang bên trái và luồng ánh sáng đó từ từ đi lên. Đúng rồi ! Một người đang lảng vảng trong trường. Nhất định đó là tên gian đã di chuyển pho tượng và xả hết nước ở hồ tắm.

Phải tìm ngay anh Đông ! Tôi bèn mò mẫm đi trong bóng đêm nhưng vẫn luôn luôn đề phòng bất trắc. Mặc dù biết nhu đạo, tôi vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nhất là, vì quá sợ, tôi đi càng lúc càng nhanh và tôi cảm thấy như có ai đang theo dõi tôi ở sau lưng. Thành linh, tôi chạm mạnh vào một vật, một người thì đúng hơn. Hoảng hốt tôi la :

- Oái !

- Cái gì vậy, 09 ?

Giọng nói êm dịu của A đã trấn tĩnh được tôi ngay.

Tôi nói lắp bắp :

- Trời ! Anh làm em hết hồn ! Em vừa thấy một người đang lên lầu phía trái.

Vừa nghe xong, anh Đông nói nhanh :

- Mình hãy theo dõi tên đó ngay !

Anh tiến tới liền. Tôi theo sát gót. Chúng tôi tiến đến cầu thang leo lên. Âm u ! Im lặng ! Cảnh tượng thật rùng rợn. Chúng tôi leo lên chậm chậm. Lên đến mỗi tầng lầu, chúng tôi đều dừng lại nghe ngóng.

Chúng tôi hết sức thận trọng. Đến tầng lầu ba, chúng tôi thấy ánh sáng chiếu ra ở một lớp. Chúng tôi vội vàng đứng nép sát tường. Không biết tại sao tôi lại luôn cảm thấy là đang bị theo dõi nên tôi cứ quay lại đằng sau trông chừng. Đứng yên một chút, thấy không có gì khả nghi, anh Đông ra dấu cho tôi tiến tới phía có ánh đèn. Đang đi ngon trớn, thình lình anh Đông dừng lại. Vì mãi ngó ra phía sau, tôi không biết nên vấp phải anh. Anh Đông không đề phòng chúi tới trước. Tay anh chạm vào một miếng gỗ để trên lan can làm miếng gỗ rơi xuống gây một tiếng động đáng sợ.

Ánh đèn ở gian phòng phía trước vụt tắt. Một bóng người chạy vụt ra tiến về phía cầu thang bên phải. Chúng tôi rượt theo. Nhưng khi đến cầu thang, chúng tôi chẳng nghe và chẳng thấy gì hết.

Anh Đông và tôi xuống tầng lầu hai và dừng lại ở đó nghe ngóng.

Thình lình có một bước chân tiến sát phía sau chúng tôi dừng lại. Chúng tôi chưa kịp quay lại, một luồng ánh sáng dữ dội của một ngọn đèn bấm chiếu thẳng vào mắt chúng tôi. Chúng tôi quáng mắt không thấy được rõ người chiếu đèn bấm nhưng ngó thoáng thấy bàn tay to lớn đang cầm chiếc đèn bấm, chúng tôi biết được là người ấy thuộc vào hạng to con.

Người lạ mặt hỏi to :

- Tụi bây là ai ? Đến đây làm gì ? Trả lời ngay...

Giọng nói của người ấy nghiêm dễ sợ.

Anh Đông ho lên một tiếng trước khi nói để giọng cho rõ ràng :

- Chúng tôi sẽ trả lời ngay nhưng xin ông đừng rọi đèn vào mắt chúng tôi.

Người lạ mặt khẽ lách chiếc đèn bấm qua hướng khác. Nhờ vậy, chúng tôi có thể thấy rõ người đang đứng trước mặt. Đó là một người đàn ông độ bốn mươi tuổi, người to lớn. Tay phải người ấy cầm đèn bấm, tay trái cầm một cây gậy lớn.

Người đó rống lên :

- Rồi đó ! Trả lời ngay !

Anh Đông nói chậm rãi đây tự tin không có vẻ gì sợ sệt cả :

- Tôi tên là Đông, còn đây là em gái tôi tên là Hương. Anh em chúng tôi đều là học sinh trường này. Lúc này, anh em chúng tôi thấy trên tầng lầu trên có ánh sáng khả nghi mà theo anh em chúng tôi biết thì không có ai ở trường này ban đêm cả. Hơn nữa mới đây nhà trường lại bị người lạ mặt lén vào làm những điều mờ ám. Vì muốn bảo vệ trường, anh em chúng tôi đến đây dò xét. Đó là nguyên nhân chúng tôi ở đây. Bây giờ đến lượt ông ! Xin ông cho biết ông là ai mà lại có mặt ở đây vào giờ này ?

Tôi rất hãnh diện được một người anh như anh Đông : can đảm, mưu trí.

Người lạ hơi biến sắc trước câu hỏi của anh Đông. Người ấy ngó anh Đông dăm dăm. Một lúc sau, người ấy nói :

- Tao là người vừa được nhà trường mượn giữ trường ban đêm được hai ngày nay. Lúc này tao cũng thấy ánh sáng khả nghi như tụi bây, tao lên đó dò và gặp tụi bây. Đủ chưa ? Tụi bây đi ngay để tao tìm kẻ gian không tao đập một cái bể đầu bây giờ !

Người đàn ông giơ cây gậy lên. Anh em chúng tôi chạy một nước.

Sáng hôm sau, Xu Xu lại chỗ chúng tôi cho biết là kẻ gian vẫn còn lảng vảng chung quanh nhà bạn. Anh Đông có vẻ bối rối trước tin mới này.

Anh nói :

- Pho tượng Bà Triệu do chính ông Xu Hào tạo ra bị dời chỗ một cách hết sức bí mật. Nhà Xu Xu luôn bị kẻ gian rình rập. Anh nghi là hai sự kiện này liên quan mật thiết với nhau trong bí mật mà chúng ta đang muốn khám phá. Nhưng còn cái hồ tắm ?...

Tôi nói :

- Em đề nghị tối nay mình dò xét trong trường một lần nữa xem sao.

Anh Đông cười :

- Em thật can đảm ! Anh cũng nghĩ thế ! Tối nay mình sẽ hành động theo chương trình đêm qua nghe !

Tối đến, tôi và anh Đông lén vào trường và vẫn thấy ánh sáng bí mật trên tầng lầu ba như đêm qua.

Anh Đông quyết định đi tìm người gác đêm. Anh đi về phía cổng trước. Tôi theo sau. Thành linh anh quay lại nắm tay tôi :

- Em xem kìa !

Một bóng đen đang chạy thật nhanh ở phía trước và mất hút trong một góc tối.

Lúc đó, một giọng nói rồn rảng nhưng dữ tợn bỗng nổi lên sau lưng chúng tôi :

- Chà ! Lại tui bây nữa !

Chúng tôi quay lại. Người gác đêm nhìn chúng tôi giận dữ. Anh Đông bình tĩnh :

- Tôi đang tìm ông để báo cho ông biết vẫn còn thấy ánh sáng bí mật trên lầu ba và mới đây tôi lại vừa thấy một bóng đen chạy biến mất ở phía trước kia kìa.

Anh Đông vừa nói vừa chỉ tay ra phía trước.

Vừa nghe anh Đông nói xong, người gác đêm có vẻ ngạc nhiên, dặn chúng tôi đứng đó đợi rồi người ấy đi thẳng về hướng anh Đông vừa chỉ. Khi người gác đêm vừa quay lưng, anh Đông khẽ nháy mắt với tôi và ra dấu bảo tôi theo anh. Anh Đông dẫn tôi về phía nhà để xe của trường. Anh lấy một chiếc đèn bấm nhỏ chiếu xuống đất. Đất nơi đây mềm trơn trượt. Tôi phải thận trọng tiến từng bước một vì sợ ngã. Thành linh anh Đông la lên :

- Hương ! Em xem nè !

Nhiều vết giày còn ướt ẫm sâu xuống đất mềm hiện lên rõ ràng.

Ngó kỹ những vết chân đó, anh Đông có vẻ suy nghĩ.

Anh nói :

- Ngày mai chủ nhật, nhất định nơi này chả có ai lai vãng cả. Em xem kìa ! Bờ của các vết chân rất rõ ràng. Anh muốn làm một cái khuôn các vết chân đó.

Tôi hỏi :

- Để chi vậy anh ?

- Để tìm dấu vết kẻ gian.

Tôi thắc mắc :

- Theo em biết, anh phải dùng xi măng để đúc khuôn. Vậy, lấy xi măng ở đâu bây giờ ? Hơn nữa, phải chờ xi măng khô mới lấy khuôn được như thế làm sao chờ được hả anh ?

Anh Đông nói :

- Xi măng có rồi ! Kia kìa ... Chờ ngày mai khô mình sẽ vào lấy.

Anh Đông thật đúng là một nhà thám tử tài ba.

Theo ánh đèn bấm, tôi thấy ở một góc cột có một bao xi măng dùng dở để sẵn đó từ bao giờ. Có lẽ vì dùng sắp hết nên thợ xây dựng bỏ lại.

Anh Đông nói tiếp :

- Em lại đổ hốt xi măng đến đây cho anh !

Trong khi tôi lấy xi măng, anh Đông đến hồ nước lấy nước.

Anh trộn nhanh xi măng với nước rồi đổ vào vết chân. Xong rồi, anh đặt một miếng gạch khá to lên vết chân đó để bảo vệ tác phẩm của mình.

Anh xoa tay :

- Thế là xong ! Ngày mai mình sẽ có thể nhận diện được kẻ gian nhờ khuôn này. Về chỗ cũ mau ! Kẻo người gác đêm biết !

Sáng mai, tôi đến gặp anh Đông để đi lấy khuôn. Tôi thắc mắc không biết anh làm cách nào lấy được khuôn giữa ban ngày mà mọi người không biết. Nghe tôi hỏi, anh nói :

- Sáng nay là chủ nhật nên trường nghỉ học không có ai ở trong đó cả trừ công trường đang hoạt động ở bên cạnh. Theo anh biết, sáng nay không có người gác đêm hôm qua, mà chỉ có ông Tư nhân viên thường trực của ban giám đốc gác điện thoại ở văn phòng chỉ dẫn cạnh cửa ra vào. Từ nơi đó vào chỗ lấy khuôn, anh chỉ cần ông Tư lơ năm phút là thành công. Vì thế anh thi hành chương trình như thế này...

Anh Đông bỗng dừng nói. Tôi sốt ruột :

- Chương trình như thế nào hả anh ?

Anh Đông nói chậm rãi với vẻ hết sức long trọng :

- Chương trình ấy thành công hay không một phần lớn do em đó !

Tôi ngạc nhiên nhưng sung sướng vì thấy mình quan trọng hơn lên :

- Do em hả ? Anh tin em đi ! Em sẽ cố gắng với bất cứ giá nào ! Nhưng có khó lắm không anh !

Anh Đông mỉm cười :

- Không khó gì lắm đâu ! Em chỉ cần bình tĩnh và có chút đảm lược là thành công !

Thấy tôi trở mắt nhìn, anh Đông ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Vì ban ngày mình không thể vào trường lén lút được; mình phải đường hoàng vào ra nơi cổng chính. Nhưng cổng chính lại bị đôi mắt của ông Tư canh chừng. Ông sẽ hỏi mình vào trường làm gì thì khó biện bạch lắm. Theo anh biết, ngoài việc gác trường, ông còn có nhiệm vụ trả lời điện thoại cho nhà trường nữa. Vì thế, trong lúc anh vào, em sẽ đến phòng điện thoại công cộng cạnh trường gọi điện thoại cho ông và cố gắng nói chuyện này chuyện nọ cho qua năm phút để anh vào lấy khuôn bởi khi nói chuyện điện thoại, ông Tư sẽ phải xây lưng ra ngoài.

Tôi hỏi :

- Nhưng mình nói chuyện gì cho hết năm phút hả anh ?

Anh Đông ngó tôi cười :

- Đó là tài của em ! Cần bình tĩnh và có đảm lược ! Anh để em tự do... Hơn nữa em đã từng thi hùng biện mà ! Cần gì phải hỏi anh !

Tôi hơi lo nhưng biết không thể nào từ chối thi hành được. Tôi hỏi :

- Anh nhớ số điện thoại không ?

- Đây này ! À ! Bây giờ là tám giờ hai mươi phút đề -rô giây mười hai sao ? Em hãy cố gắng cho anh năm phút để anh vào trường lấy khuôn.

Tôi và anh Đông lái xe đến trường. Chúng tôi dựng xe ở một cột đèn. Tôi tiến đến phòng điện thoại cạnh trường. Từ đó, tôi có thể nhìn vào trường, thấy suốt từ văn phòng chỉ dẫn đến chỗ đặt khuôn của anh Đông.

Tôi dòm đồng hồ. Tôi nhắc điện thoại lên quay số. Tôi nghe chuông reo ở bên kia đầu dây. Tôi thấy ông Tư đứng dậy đến chỗ để điện thoại. Đúng như lời anh Đông, ông Tư xây lưng ra ngoài.

Tôi nghe ông Tư nói :

- A lô ! Trường... chúng tôi nghe đây !

- A lô !

Vừa đáp lại bằng tiếng "a lô", tôi bỗng nhiên nghẹn lời, chẳng biết nói gì nữa cả. Tôi run cầm cập.

"A lô ! A lô ! Xin cho biết tôi được hân hạnh nói chuyện với quý vị nào ở đầu dây đó ạ ?

Phải trả lời nhanh nếu không thì... Tôi thấy anh Đông đang từ từ đi vào trường. Anh đã vượt qua cổng tiến về phía đặt khuôn.

Quýnh quá, tôi hỏi đại :

- Tôi là má của em Liên lớp 10A1. Tôi muốn nói chuyện với người có thẩm quyền của nhà trường !

Tôi cố sửa giọng cho có vẻ đạo mạo người lớn. Tôi cảm thấy tim tôi đập bình bịch.

- A lô ! Dạ thưa bà, bà có thể nói với tôi được ạ ! Tôi là đại diện thường trực của ban giám đốc sáng nay.

Bà ! Ông Tư gọi tôi bằng bà ! Tôi nói :

- Thưa ông ! Sáng qua cháu Liên đi học như thường lệ...

- Sao bà ?

- Cháu Liên có đeo một cái đồng hồ... Cái đồng hồ đó quý lắm... bằng vàng...

- Thưa bà ! Xin bà nói rõ... Bà muốn nói gì với nhà trường ạ...

Ông Tư nói có vẻ sốt ruột.

- Cháu bị giật mất đồng hồ đó rồi ! Cháu khóc suốt từ sáng hôm qua đến hôm nay...

Lúc đó tôi thấy anh Đông ôm một bịch bằng giấy xi măng vừa ra khỏi cổng trường. Tôi vội nói nhanh :

- Nhưng ! Nhưng ! Thưa ông cháu nó đã tìm được rồi ạ ! Cám ơn ông ! Cám ơn ông ạ !

Vừa nói xong, tôi vội đặt ống nghe xuống ngay vì sợ ông Tư nổi giận.

Tôi chạy lại gặp anh Đông. Ngó tôi, anh nói :

- Đôi giày thật khổng lồ !

Tôi cầm cái khuôn lên xem. Tôi hỏi anh :

- Anh có thấy những chữ Tàu ở gót chân ?

- Thấy chứ ! Anh nghi lắm...

- Phải anh nghi Quách Tĩnh không ?

- Phải ! Mình đến Xu Xu ngay xem sao !

Anh em chúng tôi bèn lái xe thẳng đến nhà Xu Xu. Cái khuôn bằng xi măng quý giá để tìm dấu vết thủ phạm xâm nhập trường nằm gọn ở giỏ xe Honda của tôi.

May quá ! Chỉ có một mình Xu Xu ở nhà ! Ông bà Hùng ra phố, Quách Tĩnh lên Chợ Lớn thăm bà con. Chúng tôi bèn nói cho Xu Xu nghe và đưa cho Xu Xu cái khuôn bằng xi măng in dấu vết chân của kẻ gian. Tuy nhiên, Xu Xu vẫn không tin Quách Tĩnh là tác giả các vết chân đó. Anh Đông khẩn khoản :

- Xu Xu cứ thử để cho chúng tôi so sánh vết chân này với giày của Quách Tĩnh đi.

Xu Xu bắt buộc phải dẫn chúng tôi vào phòng riêng Quách Tĩnh. Xu Xu có vẻ không bằng lòng. Anh Đông lấy một chiếc giày của Quách Tĩnh đặt vào khuôn thấy vừa khít.

Anh nói :

- Chả nghi ngờ gì nữa ! Đúng là vết giày của Quách Tĩnh rồi !

Lúc đó, bỗng có một tiếng động nhỏ nổi lên. Chúng tôi ngẩng đầu : Trời ! Quách Tĩnh !

Quách Tĩnh ngó chúng tôi giận dữ :

- Xin hai vị giải thích tại sao lại dám vô phòng riêng của ngộ ?

Xu Xu liền trả lời thay chúng tôi :

- Xin lỗi Quách Tĩnh ! Nhưng tôi vừa tìm ra chứng cứ là Quách Tĩnh đã lén lút vào trường ban đêm.

Xin anh hãy giải thích tại sao anh có hành động mờ ám như vậy ?

Quách Tĩnh rảo mắt ngó chung quanh. Khi thấy chiếc giày nằm vừa khít trong cái khuôn bằng xi măng, Quách Tĩnh hiểu là mình đã bị bại lộ.

Lúc bấy giờ, Quách Tĩnh bên tiến tới ngồi cạnh chúng tôi. Quách Tĩnh bắt đầu nói :

- Cách đây mười năm, giòng họ Quách ở Hồng Kông có một gian hàng buôn hột xoàn thuộc vào hàng lớn nhất thế giới, khắp năm châu đều nghe tiếng. Nhưng, vì không may mắn, cách đây hai năm, cụ Quách Xú Há đã bị khánh tận.

Xu Xu chặn Quách Tĩnh lại, nói với chúng tôi :

- Đó là ông cậu ruột của tôi. Tôi đã sống với ông khi tôi còn ở Hồng Kông. Ông rất già và rất đạo đức. Hiện nay ông đã 80 tuổi. Vì đạo đức thật thà nên ông mới bị khánh tận khi buôn hột xoàn.

Chờ Xu Xu nói xong, Quách Tĩnh tiếp :

- Sau đó, phần tài sản còn lại cũng bị nhà cầm quyền ở Hồng Kông tịch thu luôn chỉ trừ một vòng hột xoàn hết sức quý giá là thoát khỏi nhờ lúc đó được gởi ở Chợ Lớn trong tay một người hết sức thân tín của cụ. Vòng hột xoàn phát xuất từ Hồng Hải trị giá hàng trăm triệu Mỹ kim. Đó là một trong những vòng hạt xoàn đắt nhất thế giới. Sau đó, ông Xu Hào ở bên Việt Nam từ nhỏ về thăm gia đình ở Hồng Kông. Nhân đó cụ Xú Há mới giao cho ông Xu Hào nhiệm vụ lấy lại vòng hột xoàn để cứu vãn nền kinh tế của gia đình. Cụ Xú Há đã ký giấy cho phép ông Xu Hào bán hột xoàn rồi gửi tiền về Hồng Kông. Vài tháng sau, cụ Xú Há nghe tin ông Xu Hào đã lấy lại được vòng hột xoàn và liền sau đó xảy ra tai nạn thảm khốc. Luôn mấy ngày chả ai nhớ gì đến vòng hột xoàn cả. Sau đó, cụ mới cho người điều tra biết là vòng hột xoàn vẫn chưa lọt vô tay bọn cướp và ông Xu Hào đã đích thân giấu cất ở một nơi bí mật nào đó. Cụ muốn tìm cách lấy cho được vòng hột xoàn ấy để lo cho tương lai của cháu cụ, tức là Xu Xu đó. Nhận được thư của ông bà Hùng gửi cho cụ xin phép nhận Xu Xu làm con nuôi theo di chúc của ông bà Xu Hào, cụ Xú Há tôn trọng ý muốn của người chết nên phải bằng lòng cho Xu Xu đi Sài Gòn dù cụ thương Xu Xu lắm. Nhân đó cụ đã cho ngộ theo để hầu hạ Xu Xu đồng thời có nhiệm vụ phải tìm cho được chiếc vòng hột xoàn.

Khi vừa đến Sài Gòn, ngộ thấy ngay là Xu Xu đang bị theo dõi sát.

Quách Tĩnh im lặng chốc lát, rồi nói tiếp :

- Nhà bị lục tung. Ngộ đã hiểu hiện cũng đang có một người khác đi tìm vòng hột xoàn đó. Như thế, ngộ

phải tìm ra nhanh. Nếu không sẽ hỏng. Nhưng ngộ chẳng biết làm cách nào. Một thời gian sau, ngộ thấy anh Đông này tìm ra bức ảnh nổi con Rồng Vàng của ông Xu Hào vẽ để lại và ngộ được nghe Xu Xu đọc câu bí mật ở dưới bức ảnh.

Anh Đông liếc tôi. Quách Tĩnh đã tự thú là có nghe lén. Nhưng anh không nói gì hết để Quách Tĩnh nói tiếp :

- Ông Xu Hào phải giấu vòng hột xoàn ở một nơi bí mật để khỏi bị mất cắp. Ông đã viết câu bí mật : *Ngôi nhà hiểu biết*. Vì thế ngộ phải vào tìm trong trường lúc ban đêm vì ngôi nhà hiểu biết tức là ngôi trường.

Tôi hỏi :

- Anh vào trường bằng cách nào ?

- Ngộ lén leo rào vào...

Tôi không hỏi nữa, Quách Tĩnh tiếp tục nói :

- Ngộ đã lén vào trường đẩy pho tượng Bà Triệu ra xem ông Xu Hào có giấu hột xoàn dưới đó không vì pho tượng này là một tác phẩm của ông Xu Hào. Sau khi đã xem xét thấy không có gì, ngộ tính đẩy pho tượng trở về chỗ cũ thì một tiếng động khả nghi nổi lên, ngộ hoảng sợ bỏ đi một nước.

Anh Đông chen vào :

- Như thế đã quá rõ rồi ! Chúng tôi hiểu rồi ! Cả hồ tắm nữa...

- Thưa anh Đông ! Ngộ không có nậy gạch ở hồ tắm. Việc đó ngộ chẳng hiểu gì hết.

Anh Đông đứng dậy :

- Như thế nghĩa là bọn gian cũng đã vào trường tìm vòng hột xoàn. Chúng đã theo dõi Quách Tĩnh và Xu Xu vì chúng đoán hai người giữ kho tàng đó.

Quách Tĩnh nói :

- Phải ! Bọn gian đã thấy ngộ vào trường.

Anh Đông tiếp tục lý luận :

- Có lẽ, bọn gian biết ngoài dạy vẽ, dạy nặn tượng, ông Xu Hào còn dạy cả bơi lội cho học sinh trong trường nữa. Vì thế bọn gian đã nghi ngờ ông Xu Hào giấu hột xoàn dưới hồ tắm. Tôi đã quan sát kỹ các viên gạch bị nậy, tôi nhận thấy có nhiều viên bị trét bởi một loại xi măng đặc biệt khác hơn các viên khác. Có lẽ bọn gian cũng nhận thấy thế nên nậy lên hy vọng tìm được vòng hột xoàn giấu phía dưới.

Xu Xu la lên :

- Anh Đông giỏi quá ! Đúng là một nhà thám tư tài ba.

Anh Đông mỉm cười khiêm nhượng :

- Mình trở lại từ đầu trước khi xảy ra tai nạn, ông bà Xu Hào biết là đang bị theo dõi và bọn gian đó chính là tên Huỳnh hay Huyền gì đó đã gọi điện thoại nói gì với ông Xu Hào. Ông cảm thấy bị lâm nguy nên cố gắng vẽ gấp rút bức ảnh nổi Con Rồng Vàng và đồng thời tìm chỗ giấu vòng hột xoàn chờ Quách Tĩnh và Xu Xu qua.

Tôi hỏi :

- Nhưng ông bà đi lên Biên Hòa làm chi để bị gặp tai nạn ?

- Anh đã nói với em, đó không phải là một cuộc dạo mát giữa trời mưa mà là... ông bà Xu Hào đã thi hành nhiệm vụ giấu vòng hột xoàn. Dù bị chết, ông bà cũng đã hoàn thành nhiệm vụ vì hiện nay bọn gian vẫn chưa tìm thấy gia tài hàng trăm triệu đô la đó !

Tới đây, Xu Xu đứng phắt dậy, đồng dục nói :

- Bây giờ tôi đã biết rõ chuyện. Tôi phải tìm ra vòng hột xoàn với bất cứ giá nào để ông tôi khỏi buồn, nhất là để ba má tôi bằng lòng vì tôi biết ba má tôi vẫn muốn thế.

Anh Đông ngó Xu Xu mỉm cười :

- Xu Xu yên chí ! Chúng tôi sẽ giúp bạn !

Nhưng Quách Tĩnh không bằng lòng :

- Không ! Cám ơn hai nị nhiều lắm. Nguy hiểm lắm ! Hai nị hãy quên hết chuyện vừa rồi đi ! Ngộ sẽ tìm một mình.

Xu Xu nói :

- Anh Đông và chị Hương đây tốt lắm, lại giỏi nữa, cứ để anh chị ấy giúp đỡ chúng ta. Càng hay chứ đâu có gì trở ngại.

Quách Tĩnh vẫn cãi :

- Không ! Cụ Xú Há đã dặn không cho người ngoài xen vào !

Anh Đông bình tĩnh :

- Nhưng anh nên nhớ là theo như câu bí mật ở bức ảnh Con Rồng Vàng thì có lẽ hột xoàn ở trong trường. Nếu chúng tôi không giúp anh thì anh làm sao vào trường dễ dàng được. Nếu anh cứ bí mật vào một mình thì nhất định có ngày sẽ bị lộ lúc đó anh sẽ bị lâm nguy vì luật pháp xứ này cấm xâm nhập các cơ sở công cộng một cách lén lút. Quách Tĩnh có vẻ chịu thua lý của anh Đông. Nghĩ một lát, Quách Tĩnh nói :

- Để ngộ xem quẻ đã !

Quách Tĩnh lại bàn lấy ra một cái bát và hai đồng xu, Quách Tĩnh cầm hai đồng xu chắp tay lại, mắt nhắm nghiền, miệng khẽ lẩm bẩm mấy câu thần chú. Vài phút sau, Quách Tĩnh bỏ hai đồng xu xuống chén. Hai đồng xu rơi xuống lêng keng rồi quay tròn trước khi ngã xuống. Sau khi ngó kỹ hai đồng xu, Quách Tĩnh tươi cười nói với chúng tôi :

- Ông bà cho đã cho phép anh và chị giúp đỡ chúng tôi. Cám ơn anh chị.

Quách Tĩnh cúi rạp mình chào chúng tôi. Chúng tôi cúi đầu đáp lễ.

Chúng tôi bèn kéo qua phòng Xu Xu họp hội nghị tìm phương pháp tìm chiếc vòng hột xoàn và chống lại bọn cướp. Anh Đông điều khiển hội nghị.

Anh nói thao thao bất tuyệt :

- Chúng ta phải hành động nhanh để bắt bọn cướp quả tang. Như chúng ta đã biết, bọn cướp luôn rình mò và theo dõi Quách Tĩnh, vì thế chúng ta tương kế tựu kế gài bẫy bọn chúng.

Tối nay, Quách Tĩnh hãy vào tìm tòi trong trường như thường lệ. Nhưng lần này, Quách Tĩnh mang theo một vòng hột xoàn giả. Khi ra khỏi trường, Quách Tĩnh sẽ dụ bọn cướp đến ổ mai phục của chúng tôi ở góc đường cạnh nghĩa địa. Khi Quách Tĩnh đến đó, Quách Tĩnh hãy đưa cho chúng tôi xem chiếc vòng hột xoàn giả đó. Quách Tĩnh phải cần làm sao cho ánh sáng lóng lánh để bọn cướp thấy. Nhất định lúc đó bọn cướp sẽ tiến tới tấn công và giật kho tàng đó, lúc bấy giờ Quách Tĩnh sẽ dùng sức mạnh sẵn có của mình chế ngự bọn cướp và như thế chúng ta sẽ tìm ra thủ phạm.

Khi anh Đông vừa nói xong, một tràng pháo tay nổi lên vang dội. Tất cả mọi người đều hoan nghênh mưu kế thần tình của anh Đông.

- Hoan hô anh Đông !

Anh Đông mỉm cười khiêm nhượng :

- Cám ơn ! Chúng ta hãy xem kỹ giờ cho ăn khớp nếu không sẽ hỏng cả. Đêm nay, Quách Tĩnh nhớ là chúng ta sẽ gặp nhau lúc chín giờ rưỡi đúng. Quách Tĩnh chỉ ở trong trường một lúc rồi làm bộ đi ra có vẻ mừng rỡ hối hả như đã tìm ra điều gì hết sức quan trọng.

Quách Tĩnh :

- Ngộ hiểu lắm ! Anh Đông yên trí !

Chợt nghĩ đến người gác đêm, tôi hỏi :

- Còn người gác đêm, anh ! Em sợ người gác đêm thấy Quách Tĩnh thì kế hoạch mình sẽ hỏng cả.

Anh Đông nói với tôi giọng hết sức tin tưởng :

- Em đừng lo ! Từ trước, Quách Tĩnh đã tránh được thì bây giờ cũng vậy !

Tối đến, tôi, anh Đông và Xu Xu đi đến chỗ hẹn. Tôi sốt ruột lo lắng, Xu Xu cũng vậy. Chỉ có anh Đông bình tĩnh lạ thường. Anh ngó đồng hồ. Anh nói to :

- Kìa ! Quách Tĩnh kìa !

Một bóng đen to lớn đang tiến về phía chúng tôi.

Anh Đông ra lệnh :

- Chúng ta bao quanh Quách Tĩnh nhanh ! Em Hương và Xu Xu nhớ là Quách Tĩnh đang nóng lòng báo cho chúng ta biết điều khám phá của mình.

Chúng tôi đứng chung quanh Quách Tĩnh.

Anh Đông nói thầm :

- Quách Tĩnh có thấy bọn cướp không ?

- Có ! Bọn chúng đang theo ngộ ở sau. Nhất định chúng đang nghi ngờ ngộ đã tìm ra huyệt xoàn.

A liếc ra đường.

- Tốt ! Chúng ta hy vọng thành công rồi !

Quách Tĩnh nói :

- Chúng đi bằng xe hơi. Xe hơi chúng tắt đèn.

Tôi chả cần phải dòm đầu nữa : tiếng động cơ xe hơi đã nổ rất gần. Bọn cướp đã đến !

Anh Đông nói quyết liệt :

- Bình tĩnh !

Rồi anh quay sang Quách Tĩnh :

- Quách Tĩnh ! Anh đem chiếc vòng huyệt xoàn ra !

Quách Tĩnh rút chiếc vòng huyệt xoàn trong túi ra rồi làm bộ đánh rơi xuống đất. Quách Tĩnh cúi xuống nhặt với vẻ hết sức run.

Bọn cướp đã thấy rõ ràng.

Anh Đông ra lệnh :

- Rồi ! Quách Tĩnh bỏ chiếc vòng vào túi ngay đi !

Quách Tĩnh bèn quay lưng đi được vài bước thì chạm chiếc xe hơi bọn cướp. Thấy vậy, Quách Tĩnh phóng nhanh, chiếc xe hơi bèn quay nửa vòng rượt theo. Chỉ vài giây, chiếc xe hơi vượt qua Quách Tĩnh, và chặn Quách Tĩnh lại. Chúng tôi thấy nhiều bóng đen nhào xuống bao vây Quách Tĩnh.

Nhưng Quách Tĩnh đã tả xung hữu đột chống lại bọn cướp. Đôi tay, đôi chân Quách Tĩnh hoạt động dữ dội. Bọn cướp có vẻ núng thế. Thành linh, một tên cướp tránh khỏi vòng chiến chạy về xe hơi lấy ra một cái gậy khá to. Nó lừa Quách Tĩnh không để ý nện vào đầu anh một cú như trời giáng. Quách Tĩnh đau quá ngã khụy xuống đất.

Thấy vậy, Xu Xu rống lên :

- Phải cứu Quách Tĩnh mau !

Chúng tôi vừa kêu vừa nhào tới. Sợ bại lộ, bọn cướp ra dấu hèn nhau phóng lên xe tẩu thoát.

Vì lo sợ tính mạng Quách Tĩnh, chúng tôi không rượt theo, lo đỡ anh dậy. Quách Tĩnh rên khe khẽ.

Anh Đông thất vọng :

- Chúng ta đã thất bại ! Bao công phu đã tan ra mây khói !

Sáng hôm sau, trên đường đi học, chúng tôi ghé qua đấu trường đêm qua coi lại xem may ra tìm được vết tích gì của bọn cướp chẳng !

Tôi chán nản không tin tưởng gì hết. Nhưng, sau khi quan sát khắp nơi, anh Đông gọi tôi :

- Nè ! Hương !

Tôi chạy lại. Anh Đông cầm một mảnh giấy nát nhều nhưng mấy chữ vẫn còn nổi rõ : khách sạn Thân Tình.

Anh Đông hỏi :

- Em có biết khách sạn này ở đâu không ?

Tôi đáp ngay :

- Ở xa lộ Biên Hòa, cạnh suối Rù Rì.

Anh Đông cười :

- Giỏi ! Con gái có khác ! Cái gì cũng biết cả !

Anh Đông đâu có biết tôi biết khách sạn Thân Tình là nhờ tôi đã được theo sở làm của ba má tôi lên suối Rù Rì chơi mấy lần.

Tuy nhiên tôi vẫn hãnh diện :

- Chứ sao !

Anh Đông có vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Một lúc sau anh nói :

- Chiều nay, anh và em đến khách sạn Thân Tình dò xét thử xem sao !

Chiều đến, để dễ dàng hành động, tôi và anh Đông đi chung chiếc xe Suzuki của anh. Anh chở tôi. Đường xa lộ rất dễ đi nhưng nhớ lại tai nạn của ông bà Xu Hào và nhìn các chiếc xe hơi khổng lồ đang phi vun vút trên đường, tôi hoảng sợ la anh hoài bắt anh phải đi chậm chậm. Tuy thế, anh vẫn phóng xe trên 40 cây số một giờ. Chả mấy chốc, chúng tôi vượt qua ngã tư xa lộ Thủ Đức và thấy ngay khách sạn to lớn Thân Tình lừng lừng trước mặt. Cẩn thận, anh Đông gởi xe ở một cái quán bên kia đường. Chúng tôi đi bộ vào khách sạn.

Vừa vào đến sân khách sạn, chúng tôi thấy có mấy chiếc xe hơi đậu rải rác, đặc biệt có một chiếc xe màu xanh trông quen quen.

Đưa cho tôi chiếc xách tay trong có đựng ít báo và tạp chí, anh nói :

- Anh em mình vào văn phòng khách sạn. Em làm bộ mời nhân viên mua báo, trong khi đó anh lén xem danh sách các người hiện ngụ trong khách sạn. Làm như thế để lỡ nếu có quân gian thì chúng khỏi nghi ngờ.

Anh Đông lúc nào cũng đa mưu ! Hai anh em tôi mạnh dạn bước vào văn phòng khách sạn. Tôi tiến đến quầy trong khi anh Đông lảng vảng chỗ để danh sách. Ngồi sau quầy là một lão già có râu cá chốt thấy phát ghét. Lão ngó tôi dăm dăm. Tôi chưa kịp nói gì hết, lão đã hỏi :

- Cô bé hỏi gì đó ?

Tôi bèn lấy mớ báo và tạp chí ra nói huyên thuyên về nội dung và hình thức của nó rồi mời lão mua.

Lão chăm chú nghe tôi nói. Sau khi nghe đến lời cuối cùng mời lão mua, lão nhếch mép cười khinh bỉ :

- Cô bé đi đi ! Ở đây là khách sạn, chả có báo bố gì hết !

Tôi phải đi ra ngoài. Lúc đó anh Đông cũng vừa ra. Tôi hỏi anh :

- Anh có thấy cái gì không anh ?

Anh nhìn tôi khề gật đầu nhưng không nói gì hết. Anh dẫn tôi qua quán chỗ gởi xe ngồi uống nước. Ở vị trí đó, chúng tôi có thể thấy rõ cả mặt tiền khách sạn. Anh nói nhỏ vừa đủ tôi nghe :

- Anh có thấy tên Quynh hiện ở phòng 13. Tên Quynh làm anh liên tưởng đến tên Huynh hay Huyền mà bà Hùng nói với phóng viên Mã bữa nọ.

Tôi hỏi :

- Phòng đó ở đâu anh ? Dưới đất hay trên lầu ?

Anh Đông lấy tay chỉ qua khách sạn :

- Ở dưới đất ! Chỗ cái xe hơi xanh đó !

Thình lình, anh Đông bấu vào tay tôi :

- Hương ! Em xem kìa !

Chiếc xe Toyota từ từ tiến vào khách sạn. Người tài xế chính là người mang kính đen ám ảnh chúng tôi từ lâu nay. Người tài xế ấy lái xe chậm chậm đến ngừng ngay sau chiếc xe hơi xanh.

Anh Đông sung sướng ra mặt :

- Đúng như anh đoán ! Phòng số 13 là sào huyệt bọn cướp.

Anh vừa nói xong, tôi thấy trên xe Toyota bước xuống ba người. Họ gõ cửa phòng 13. Cửa phòng mở. Họ vào. Cửa phòng đóng lại. Tôi còn thấy cái màn treo ở cửa sổ phòng từ từ khép kín lại.

Anh Đông nói nhanh :

- Hương ! Thế là mình thành công ! Anh tin rằng bọn gian đang bàn bạc trong đó. Đây là cơ hội bằng vàng lọt mắt nạ bọn sát nhân.

Chúng tôi bèn chạy qua đường, bọc ngõ sau khách sạn. Sau khách sạn là một con đường nhỏ cây cối um tùm. Anh Đông đếm từng phòng một. Đến phòng số 13, anh ngừng lại quan sát. Cạnh đó, có một cây cổ thụ to lớn. Thật là một địa lợi hết sức quý. Đứng sát cạnh cửa sổ sau cửa phòng 13, chúng tôi có thể nghe lén được người trong phòng nói chuyện. Nhưng khi lùi lại núp vào cây cổ thụ, chúng tôi có thể tránh khỏi bị lộ diện đồng thời có thể thấy hoạt động phía trước sân khách sạn nhờ một hành lang bên trái.

Anh Đông rút sổ tay ra ghi lia lịa.

Một người nói giọng có vẻ giận :

- Tụi bây tệ quá ! Bị Quách Tĩnh và mấy đứa nhỏ lừa tráo chiếc vòng hột xoàn giả.

Tôi hơi ngạc nhiên vì thấy giọng hơi quen quen.

Một người trả lời, đúng là giọng khàn khàn của người mang kính đen :

- Phê bình thì dễ lắm, Quynh à ! Tại sao cách đây mấy tháng mầy cũng thất bại như tụi tao vậy !

- Luân ! Mày nên nhớ kỳ đó đâu phải lỗi tại tao ? Tại xui mà ! Tao đã theo dõi nó sát, tính áp bắt nó dừng xe đâu ngờ nó mất trốn nhào luôn xuống hố sâu chết không kịp trối !

- Tụi bây cãi nhau chi vô ích vậy ! Mất thì giờ quá rồi ! Mình phải làm sao chứ ?

Một giọng chua như dấm nổi lên :

- Dù sao việc đã qua rồi, bỏ đi ! Nhắc lại chả có ích gì hết ! Bây giờ mình phải tìm cách làm sao lấy được chiếc vòng hột xoàn quý giá đó ! Tao thấy Quách Tĩnh và bọn nhỏ cũng khôn lắm, đừng khinh thường chúng nó.

Một giọng khác lại nổi lên, đúng là giọng tên Quynh :

- Tao tin chiếc vòng đó còn ở trong trường. Vì thế Quách Tĩnh ra vô đó hoài. Tụi bây dễ hoạt động hơn tao, tụi bây hãy lo cho xong vụ này !

Anh Đông ngó tôi hãnh diện, anh đã khám phá ra bọn cướp. Nhưng lúc đó, một việc xảy ra hết sức bất ngờ làm chúng tôi hết hồn, chút xíu bị bại lộ, nguy hiểm hết sức !

Một con mèo to lớn từ đâu bỗng phóng ào vào mặt tôi. Hoảng hốt tôi tính la lên nhưng cổ dẫn được. Vì quá bất ngờ, tay tôi đã cào cửa sổ một cái rột. Liền lúc đó, nhiều tiếng chân chạy dồn dập về phía cửa sổ. Tôi và anh Đông ba chân bốn cẳng phóng nhanh núp vào cây cổ thụ. Con mèo vẫn còn đứng đó ngó bọn gian kêu : Meo ! Meo ! Thấy mèo, bọn gian cười nắc nẻ rồi đóng cửa sổ lại. Trước khi đóng, một tên quăng một tàn thuốc xuống đất. Anh Đông lượm lên, thấy hiệu Pallmall.

Lúc đó, chúng tôi nghe giọng nói của tên Quỳnh nổi lên :

- Bây giờ tao phải đi Sài Gòn có chút việc ! Thôi mình ra ngoài !

Chúng tôi nghe có những bước chân tiến về phía cửa. Chúng tôi vội chạy về cây cổ thụ để xem bọn chúng làm gì ở sân khách sạn.

Tôi thấy trước tiên tên Luân người mang kính đen. Kế đó tên nhỏ con ốm nhách đã rình rập nhà Xu Xu theo sau tên Luân. Tới chiếc xe Toyota, tên Luân quay lại nói gì một hồi. Chúng tôi thấy tên nhỏ con lên ngồi kế tên Luân. Còn tên thứ ba khá to con lên ngồi ở băng sau. Chiếc xe rồ máy lướt ra xa lộ chạy thẳng. Chỉ còn chiếc xe xanh, chưa có người lái. Chúng tôi đoán thế nào tên Quỳnh cũng lên xe đó. Một lúc sau chúng tôi thấy một người tiến về phía xe đó. Chúng tôi trở mắt nhìn. Ô kìa ! Ông phóng viên Mã, người đã phỏng vấn Xu Xu và bà Hùng về tai nạn của ông bà Xu Hào. Ông phóng viên Mã leo lên xe rồ máy chạy.

Thấy vậy, tôi nói với anh Đông :

- Hèn chi ! Lúc này em thấy chiếc xe hơi đó hơi quen. Đúng là chiếc xe ông phóng viên Mã lái đến nhà Xu Xu bữa nọ.

Anh Đông gật đầu :

- Anh cũng nhận thấy như vậy ! Nhưng ông Mã làm gì ở đây vậy ?

Tôi hỏi :

- Còn tên Quỳnh đi đặng nào, không thấy ra ?

Chúng tôi chạy lại cửa sổ. Anh Đông nhướn chân dòm vào phòng qua kẽ hở. Phòng trống trơn. Tên Quỳnh đã thoát khỏi chúng tôi, tên Quỳnh biến mất tự bao giờ.

Ngần ngừ chốc lát, chúng tôi đành phải lái xe trở về. Nhà phóng viên Mã làm gì ở khách sạn này ? Tên Quỳnh là ai ? Tại sao tên đó lại nói với các tông phạm câu : Tụi bây dễ hành động hơn tao ! Chúng tôi chưa tìm được câu trả lời các thắc mắc đó.

Khi vừa về đến đường Hiền Vương, anh Đông chợt quẹo xe ra thẳng Sài Gòn. Ngạc nhiên, tôi hỏi :

- Bộ chưa về nhà sao anh ? Ra Sài Gòn làm chi vậy ?

Anh Đông trả lời :

- Đến Trung Tâm Báo Chí hỏi xem có ký giả nào tên Mã không ?

Đến Trung Tâm Báo Chí, anh em chúng tôi được phép xem tất cả danh sách các ký giả hiện đang hành nghề nhưng chúng tôi chẳng thấy ai tên là Mã cả.

Thấy vậy anh Đông nói :

- Đúng như anh đoán ! Tên Mã chỉ là tên giả ! Như thế mình đã đụng một bọn cướp hết sức nguy hiểm ! Mình phải hết sức đề phòng kể từ đây.

Suy nghĩ một lúc, anh Đông nói tiếp :

- 09 ! Mình phải tìm cho ra chiếc vòng hột xoàn với bất cứ giá nào. Sáng mai anh em mình vào xưởng vẽ của trường tìm thử xem. Theo anh biết, ông Xu Hào đã để phần lớn thì giờ làm việc ở đó. Biết đâu...

Xưởng vẽ nhà trường rất rộng và sáng sủa. Cọ, bút chì, ống màu, bột nặn tràn ngập trên các kệ gỗ gần hai bên tường. Ở đầu phòng có một cái băng dành cho giáo sư và hàng chục giá vẽ rải rác khắp phòng.

Chúng tôi phải đợi hơn một tuần mới xem xét hết mọi chỗ trong xưởng vẽ đó vì chúng tôi thận trọng sợ mọi người để ý nên chỉ vào tìm tòi trong đó mỗi ngày có vài phút. Nhưng, dù đã cố gắng hết sức mình, chúng tôi cũng chẳng tìm thấy gì mới lạ cả. Con Rồng Vàng của ông Xu Hào thật là bí mật !

Chúng tôi hơi chán nản, ý định bỏ cuộc bắt đầu xuất hiện trong óc thì...

Như thường lệ, hàng năm nhà trường có tổ chức một hội chợ đồng thời triển lãm các thành quả của giáo sư và học sinh trong trường. Và chỉ còn vài ngày nữa là hội chợ này khai mạc. Mỗi một tầng, nhà trường dùng để trình bày một vấn đề. Tầng một là các gian hàng khoa học. Tầng hai, nữ công gia chánh, may mặc và tiểu thủ công, còn tầng ba đặc biệt để trình bày các sản phẩm văn học nghệ thuật, tranh vẽ, các pho tượng... Anh Đông giữ trách nhiệm trông chừng các gian hàng khoa học. Còn tôi giữ vai trò hướng dẫn cho quan khách đến xem hội chợ. Trước công việc dồn dập của ngày quan trọng đó, chúng tôi đã tạm quên nỗi chán nản đang xâm chiếm dần dần tâm hồn chúng tôi.

Ngày khai mạc hội chợ rất long trọng. Người xem ra vô nườm nượp, đông thật là đông.

Đa số các quan khách đều thích phòng triển lãm tượng và tranh ở lầu ba. Dù thật mỏi chân vì phải luôn hướng dẫn người xem lên lầu ba, tôi vẫn không cảm thấy mệt nhọc tí nào. Chiếc áo dài trắng của tôi đã thấm mồ hôi lúc nào không hay. Thành linh một người mặc áo vét xám đeo một cái kính thật to tiến đến phía tôi nhờ tôi hướng dẫn lên lầu ba xem tranh. Tôi thấy người đó có vẻ quen quen, dường như tôi đã gặp ở đâu rồi, nhưng dù tôi cố nhớ lại mà vẫn không ra. Khi đến lầu ba, người đó đi xem qua một vòng rồi xuống ngay. Trước khi xuống, người ấy rút trong túi ra một bao thuốc lấy thuốc hút. Cái bao thuốc đỏ chói với

hiệu Pall Mall nổi lên rõ ràng trước mắt tôi.

- A !

Tôi la lên khe khẽ, ngó sững ngay người đó. Đúng là tên Quynh rồi ! Hay tên Mã nhà phóng viên giả mạo cũng vậy ! Như có linh tính báo, người ấy ngó lại tôi và đi thẳng, đi thật nhanh... Tôi vừa tính đi theo thì gia đình tôi từ đâu tràn tới. Các em tôi riu rít bắt tôi hướng dẫn đi xem. Tôi phải cố gắng thoát thác để đi theo dõi tên Quynh. Tôi biết lúc đó các em tôi giận tôi lắm, nhưng tôi sẽ giải thích cho chúng biết sau. Chỉ một thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ cho tên Quynh có thì giờ tránh khỏi cặp mắt của tôi. Tôi vội chạy xuống tầng trệt đến bàn chỉ dẫn cạnh cửa ra vào hỏi thầy giáo đang ngồi thường trực ở đó :

- Thưa thầy ! Có phải người mới ra là người mặc áo vét xám, phải không thầy ?

Có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi hơi lạ của tôi, thầy ngó sững tôi rồi gật đầu.

Tôi phóng nhanh ra ngoài như sao xẹt. Nhưng tôi bỗng bị vấp một khúc gỗ, tôi té cái bịch, và chả biết gì hết.

Khi tôi lấy lại bình tĩnh thì thấy có một người đang đỡ tôi. Nhìn lại thì đó là người gác đêm. Tôi nói mê hoảng :

- Tên Quynh ! Tôi phải tìm ra tên Quynh ! Chiếc vòng hột xoàn !

Người gác đêm nói nhỏ nhẹ :

- Bình tĩnh em ! Em chả sao cả đâu ! Tại em chạy nhanh quá mới vấp té như vậy đó ! Chuyện gì vậy em ? Quynh là ai ? Chiếc vòng hột xoàn gì ?

Có lẽ vì quá cảm xúc và nhất là vì bản tính con gái khó giữ bí mật gì trong lòng, tôi quên cả giữ gìn kể lại cho người gác đêm tất cả các chuyện vừa xảy ra, tên Quynh và chiếc vòng hột xoàn. Nhưng tôi đã giấu được chuyện bức ảnh nổi lên Con Rồng Vàng và sự liên quan của anh Đông.

Khi nghe tôi nói xong, người gác đêm cố cười có vẻ hiền từ :

- Trời ! Tại sao em không nói trước ! Tôi canh gác ở đây có thể giúp được lắm. Nhưng coi chừng đó nghe ! Nguy hiểm lắm đó !

Tôi chào người gác đêm trở vô trường. Tôi hơi hối hận và lo lắng vì mình đã lảm mồm nhưng tôi tự an ủi là người gác đêm có lẽ là người tốt chứ không phải người xấu.

Tôi đến gặp anh Đông ở gian hàng khoa học. Trông tôi lúc này hết sức tiêu điều vì cái té vừa rồi. Thấy vậy anh Đông ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy, Hương ?

Tôi thuật lại cho anh Đông nghe biến cố vừa rồi nhưng tôi giấu không cho anh biết chuyện tôi nói với người gác đêm.

Nghe xong, anh Đông có vẻ sốt ruột :

- Anh biết tên Quynh đó đang tìm đủ mọi cách kể cả giết người cũng được để đoạt cho được chiếc vòng hột xoàn quý giá đó.

- Bây giờ mình làm gì, anh A ?

- Mình phải cố gắng tìm cho được chiếc vòng hột xoàn đó trước tên Quynh. Chiều nay, em đến anh,

mình đến nhà Xu Xu.

Chiều đến, chúng tôi đến nhà Xu Xu thì thấy cả nhà đang sửa soạn như có vẻ đi xa. Ngạc nhiên, tôi hỏi bà Hùng :

- Thưa bác. Bác tính đi đâu vậy ?

Bà Hùng trả lời :

- Bác cho Xu Xu đi ra Cấp nghỉ mát hai ngày.

Tôi và anh Đông chạy lên lầu thấy Xu Xu đang sửa soạn. Xu Xu thấy tôi reo lên :

- Chào anh và chị ! Có tin gì mới không ? Tôi sắp sửa phải đi Cấp. Tôi không muốn đi chút nào nhưng ba má nuôi tôi bắt buộc tôi đi.

Anh Đông nói :

- Chưa có gì ? Nhưng chúng tôi đã tìm ra nhiều ánh sáng lắm ! Hy vọng thành công lắm ! Quách Tĩnh sao ? Hết đau chưa ?

Xu Xu trả lời :

- Hết rồi ! Quách Tĩnh cũng đi Cấp với tôi nữa !

Anh Đông nói :

- Tôi muốn Xu Xu cho tôi xem lại bức ảnh nổi Con Rồng Vàng của ba Xu Xu để lại một chút được không ?

Xu Xu đến bàn mở ngăn kéo lấy bức ảnh đó đưa cho anh Đông.

Anh Đông cầm bức ảnh đưa lên đưa xuống xem thật kỹ, một lúc sau anh nói :

- Tôi chắc chắn Con Rồng Vàng là chìa khóa để khám phá bí mật, Xu Xu dịch lại cho tôi nghe câu chữ Tàu một lần nữa đi !

- Trong ngôi nhà hiểu biết người ta khám phá bí mật của tất cả mọi việc. Các chữ sẽ biến mất, chỉ có sự thực là còn tồn tại.

Anh Đông có vẻ suy nghĩ dữ dội. Anh nói :

- Xu Xu ! Chúng ta đều chấp nhận ngôi nhà hiểu biết ám chỉ trường. Chúng ta đã tìm khắp nơi trong trường chả thấy gì cả. Như thế trong bức ảnh nổi này, nhất định còn chứa một bí mật khác mà chúng ta chưa tìm ra. Anh cho tôi mượn bức ảnh này về nhà khảo sát trong khi anh đi Vũng Tàu, được không ? Lúc đó Quách Tĩnh ở phòng bên vừa chạy qua. Xu Xu ngó Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nói :

- Để ngó xem quẻ đã !

Như lần trước, Quách Tĩnh lấy ra hai đồng xu. Quách Tĩnh lim dim khăn vái, rồi bỏ hai đồng xu xuống chén. Một lúc sau, Quách Tĩnh mở mắt ngó anh em chúng tôi nói :

- Quẻ đã cho các nị mượn bức ảnh đó ! Các nị hãy đem về xem nhưng...

Quách Tĩnh ngập ngừng.

Tôi hỏi :

- Nhưng sao hả Quách Tĩnh ?

Quách Tĩnh nói chậm rãi, giọng chắc nịch :

- Các vị hãy hành động thật mau... và coi chừng nguy hiểm lắm ! Rất nguy hiểm ! Nguy hiểm !

Quách Tĩnh nhấn mạnh mấy lần hai chữ nguy hiểm. Tôi thấy ớn lạnh cả xương sống.

Ra đến đường cái, tôi hỏi anh Đông :

- Bây giờ mình làm gì hả anh ?

Anh Đông mỉm cười :

- Về nhà ! Sáng mai em đến gặp anh ở phòng thí nghiệm.

Nhớ đến bức ảnh nổi mà Xu Xu và Quách Tĩnh vừa cho mượn tôi lại hỏi :

- Thế còn bức ảnh nổi ! Anh phải xem chứ !

- Phải ! Đêm nay anh thử nghiên cứu xem sao ...

Tôi biết anh Đông bao giờ cũng bí mật đến phút chót nên tôi không hỏi nữa. Trước khi chia tay tôi dặn anh Đông :

- Nếu anh có khám phá được điều gì mới anh nhớ điện thoại cho em hay nhé !

Anh Đông khẽ gật đầu.

Tối hôm đó, tôi mộng thấy toàn rồng, hổ và chuỗi hạt ngọc. Sáng dậy, tuy mệt nhoài, tôi cũng cố gắng xin phép ba má tôi đến nhà anh Đông. Tôi thấy anh đang ngồi ở bàn làm việc mắt ngó đăm đăm vào bức ảnh nổi. Nhìn cặp mắt của anh tôi biết đêm qua anh không ngủ và anh đã đấu vật với bí mật của bức ảnh này. Thấy tôi anh chỉ lúc lắc đầu và không nói gì hết. Anh đang suy nghĩ dữ dội, cạnh anh, có một lô kính lọc đủ màu sắc. Tôi cầm một cái màu đỏ lên xem. Thành linh, anh Đông thở dài và nói với vẻ hết sức chán nản :

- Anh chả tìm thấy gì cả ! Anh dùng cả kính hiển vi cũng thất bại luôn.

Ngạc nhiên, tôi hỏi :

- Anh dùng kính hiển vi làm chi vậy ?

- Bộ em không biết vi điểm sao ?

- Vi điểm ! Cái đó là gì vậy anh !

- Hiện nay, tất cả các tổ chức bí mật đều dùng vi điểm. Khi có một điều gì bí mật, bản đồ hay mật lệnh chẳng hạn, họ bèn dùng một kỹ thuật chụp hình tinh vi chụp các bản đồ hay mật lệnh đó và biến chúng thành bé tí ti, chỉ to hơn đầu mũi kim một chút. Anh nghi ông Xu Hào đã nói một điều gì bí mật trong một vi điểm trên bức ảnh này nhưng dù anh đã dùng kính hiển vi, anh cũng chả thấy vi điểm nào cả ! Chả thấy gì hết !

Thấy anh Đông có vẻ chán nản tột độ, tôi an ủi anh :

- Mình đã làm hết cách rồi ! Nhân vô thập toàn mà anh ! Tại sao mình không bỏ cuộc cho rồi ! Đâu có ai cười mình !

Anh Đông quắc mắt nhìn tôi :

- Hương ! Tại sao em kém nghị lực thế ? Việc càng khó thì mình lại càng phải cố gắng chứ ! Như thế thì thành công mới vinh quang chứ ! Hơn nữa nếu bỏ cuộc thì ăn nói với Xu Xu làm sao bây giờ ?

Lúc đó thỉnh thoảng tôi bỏ cái kính lọc màu đỏ rơi xuống bức ảnh nổi. Cái kính nằm trên thân con Rồng. Tôi la lên :

- Anh Đông ! Anh xem này ! Thật là lạ ! Dưới lớp kính, tất cả các chỗ nổi đỏ và vàng trên thân con rồng đều biến mất, chỉ còn lại các vết xanh đậm và xanh lơ. Nhưng các vết này đã sắp xếp nhau thành hai hàng chữ Tàu.

Anh Đông mừng rỡ nhảy như con chơi chơi chung quanh phòng.

- Hay quá ! Mình đã khám phá ra bí mật ! Em giỏi lắm ! Anh khen đó Hương !

Tôi làm bộ bình tĩnh :

- Có gì mà anh khen !

Tuy nhiên, tôi muốn cho anh Đông thấy rõ đó là do tài riêng của tôi chứ không phải do tình cờ.

Ông Xu Hào là một họa sĩ. Nhất định ông rất rành về nghệ thuật sử dụng màu. Do đó, ông đã dùng màu để ghi điều bí mật của mình vì sợ người lạ xem được. Bí mật con Rồng Vàng nằm trong hàng chữ Tàu đó ! Anh Đông chép ngay hàng chữ Tàu đó vào cuốn sổ tay của anh. Anh không biết chữ Tàu, anh chỉ biết vẽ lại y hệt từng nét chữ nổi qua cái kính lọc màu.

Tôi hỏi :

- Làm sao mình đọc được hàng chữ này hả anh ? Xu Xu, Quách Tĩnh đi Vũng Tàu rồi !

Anh Đông có vẻ suy nghĩ :

- Anh sẽ đến người quen đường Nguyễn Thông nhờ đọc. Bây giờ em về đi, chiều ba giờ lại đây gặp anh.

Tuân lệnh anh Đông, tôi xuống lầu ra về. Khi về gần đến nhà, tôi gặp người gác đêm đang đứng trước một tiệm sửa xe Honda. Tôi phải gật đầu chào. Người ấy hỏi tôi :

- Em có gặp lại kẻ gian đó không ?

Bản tính con gái nhẹ dạ, tôi đáp ngay không suy nghĩ và dè dặt gì hết.

- Không ! Nhưng tôi sẽ tìm ra chuỗi ngọc...

Tôi bèn thuật cho người gác đêm nghe khám phá của anh em chúng tôi trên bức ảnh nổi con Rồng Vàng. Người gác đêm nghe tôi nói với vẻ hết sức khâm phục. Hứng chí, tôi bèn nói thêm là anh Đông của tôi đang đến người quen ở đường Nguyễn Thông nhờ đọc hàng chữ Tàu. Tôi vừa nói xong người gác đêm khen ngợi rồi rít.

- Các em đúng là những thám tử tài ba ! Thật đáng phục ! Công an còn thua !

Nhưng, sau câu nói đó, người gác đêm bỏ đi thẳng... Tôi thấy người thợ chữa xe chạy ra :

- Ông ! Xe ông xong rồi ! Ông lấy xe đi chứ !

Người gác đêm nói lại :

- Chiều nay lúc 7 giờ tôi sẽ lại lấy !

Tôi hơi ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của người gác đêm.

Chiều nay tôi lại nhà anh Đông rất đúng hẹn. Nhưng...

Anh Đông tiếp tôi với cái mặt sừng vù. Anh đã bị ai đánh !

Tôi la lên :

- Việc gì xảy ra vậy anh ? Ai đánh anh vậy ?

Anh Đông đáp :

- Anh đã bị bọn gian đánh ? Chúng đã giật mất bức ảnh nổi Con Rồng Vàng rồi !

Thấy tôi trố mắt nhìn, anh Đông giải thích tiếp :

- Khi anh vừa đến đường Nguyễn Thông thì bị ba đứa mình thấy ở khách sạn bữa nọ chặn lại. Một đứa thoi anh ngã sấp xuống. Một đứa giật cái cặp sách anh đang xách ở tay và phóng lên chiếc xe Toyota màu xanh chạy thẳng. Thiệt là bất ngờ, anh trở tay không kịp.

- Anh để bức ảnh nổi và tờ giấy có hàng chữ Tàu trong cặp đó ?

- Phải !

- Nhưng... tại sao bọn đó lại biết anh mang bức ảnh nổi và nhất là biết anh đến đó ?

Anh Đông có vẻ trầm ngâm trước câu hỏi của tôi :

- Anh cũng đã tự hỏi như thế. Chỉ có anh và em là biết chuyện này, tại sao bọn chúng lại biết được ?

Anh Đông dòm thẳng vào mắt tôi.

Tôi nói :

- Em chỉ có nói cho một người biết thôi, nhưng em tin người ấy không có liên lạc với bọn gian !

- Ai ?

- Người gác đêm !

- Người gác đêm ?

Tôi bèn thuật lại cho anh Đông nghe lúc tôi gặp người gác đêm ở trước cửa một nhà sửa xe Honda.

Anh Đông nói một mình :

- Đúng rồi... Người gác đêm là nội tuyến của bọn gian trong trường !

Anh quay sang tôi :

- Em đã nói với anh hôm triển lãm ở trường em đã bị té bất ngờ và được người gác đêm đỡ dậy phải không ? Biết đâu em đã bị hấn ta bất thành linh khèo chân cho té. Có lẽ cũng chính hấn ta đã báo cho bọn gian biết những điều em nói ! Và do đó, bọn gian đã mai phục tấn công anh bất ngờ.

Tôi nói như mếu :

- Lỗi tại em ! Em ngu quá !

Thấy tôi hối hận, anh Đông nói dịu dàng :

- Thôi em ! Ai mà chẳng lỡ lầm ! Thua keo này mình bày keo khác !

Tôi vẫn còn tức vì cái ngu của mình :

- Tại em nên mình đã thất bại... Bọn gian bây giờ chỉ cần đọc được câu chữ Tàu đó là tìm ra được chuỗi ngọc quý giá của gia đình Xu Xu.

Anh Đông cười :

- Đâu có dễ, em ! Bộ mình ngồi yên cho chúng tự do hành động hả !

Tuy cố nói cứng để an ủi tôi, anh Đông vẫn có vẻ bối rối lo âu dữ.

Anh Đông bèn xuống nhà gọi điện thoại đến khách sạn hỏi thăm người tên Quỳnh còn ở đó không ?

Người trực ở khách sạn trả lời là người đó đã đi từ mấy ngày nay rồi.

Anh Đông nhăn trán suy nghĩ. Anh hỏi tôi :

- Sáng nay em nghe là người gác đêm nói đến tối sẽ đến lấy xe phải không ?

- Phải.

- Tiệm đó ở đâu ?

- Phan Đình phùng ! Gần chợ Vườn Chuối.

- Chiếc xe ấy có gì đặc biệt ? Số mấy ?

- Màu đỏ... Số SZ 1027837.

- Vậy ! Tối nay gặp anh lúc 8 giờ. Mình sẽ thi hành một nhiệm vụ nguy hiểm.

Tôi tuân lệnh anh nên không dám hỏi thêm chi tiết khác vì tôi biết anh không còn tin tưởng tôi như trước sau vụ bại lộ vừa rồi.

Tôi đến gặp anh Đông đúng lúc 8 giờ tối. Anh chờ tôi trước nhà. Chúng tôi đi ngay.

Tôi hỏi anh :

- Mình đi đâu hả anh ?

Anh Đông trả lời :

- Đến sào huyết bọn cướp.

Tôi vẫn còn thắc mắc :

- Làm sao anh biết được ?

Anh Đông mỉm cười bí mật :

- Cứ theo anh sẽ biết !

Anh Đông dẫn tôi đến một tiệm sửa xe Honda ở đường Phan Đình Phùng. Đúng là nơi người gác đêm đem xe đến sửa. Đến trước cửa tiệm đó, anh Đông ngó dáo dác một hồi rồi ra dấu tôi theo anh. Ngạc nhiên, nhưng không kịp hỏi tôi phải lái xe theo sau anh. Thành linh tôi thấy dưới đường có những vệt ánh sáng kéo dài ra phía trước. Ánh sáng của lân tinh. Chợt nhớ ra, tôi la lên :

- Calci có pha lưu huỳnh !

Anh Đông ngó tôi cười :

- Đúng ! Em khá thông minh đấy ! Đó là hy vọng độc nhất của chúng ta hiện tại. Nhờ calci có pha lưu huỳnh chúng ta có thể theo dõi đến tận sào huyết bọn cướp do người gác đêm đưa đường.

- Nhưng... em chưa hiểu rõ... tại sao do người gác đêm đưa đường ?

- Dễ quá, 09 ! Anh đã đem bột calci có pha lưu huỳnh đến trét vào bánh xe Honda của người gác đêm. Khi hãm ta lái xe, nhất định bánh xe sẽ để lại vệt sáng trên đường. Nhờ đó mình có thể theo dõi nếu quả thực hẳn là đồng lõa của bọn cướp.

Tôi vẫn còn thắc mắc :

- Nhưng làm sao anh trét bột đó vào bánh xe được ?

Anh Đông ngó tôi cười :

- Đó là do mảnh lới riêng... của nghề thám tử.

Theo dấu vệt sáng trên mặt đường, chúng tôi đi lần đến ven đô. Đến một ngã quẹo, vệt sáng biến mất.

Tôi thất vọng :

- Thôi ! Mất dấu rồi ! Làm sao bây giờ hả anh ?

Anh Đông nói :

- Làm sao mất được ? Em xem kìa !

Tôi ngó theo tay anh Đông chỉ. Chiếc xe Honda đỏ mang số SZ 1027837 của người gác đêm đang dừng

ở hàng rào một biệt thự nhỏ. Cạnh đó, chiếc xe hơi Toyota của tên Quynh. Chúng tôi tiến sát đến biệt thự núp vào một chỗ an toàn. Thành linh tiếng chó sủa nổi lên.

Tôi hoảng sợ :

- Đi anh ! Kéo chó ra cắn...

Anh Đông bình tĩnh :

- Chờ chút xem sao !

Lúc đó, cửa biệt thự mở. Chúng tôi thấy bốn năm người đi ra trong đó có người gác đêm và bọn gian mấy ngày trước ở khách sạn.

Thấy đã đủ, anh Đông ra dấu cho tôi lái xe trở về.

Về đến nhà, anh Đông ngồi phịch xuống ghế và nói :

- Chúng ta đang ở vào tình trạng tuyệt vọng. Phải chi mình còn bản chép hàng chữ Tàu...

Anh Đông bèn lấy cuốn sổ tay ra lật vài trang.

Thành linh anh nói lớn :

- Hường ! Em xem này !

Anh Đông đưa một trang giấy trắng để lên phía bóng đèn. Tôi thấy những vết chữ Tàu nổi rõ lên trong ánh sáng.

Anh Đông cười sung sướng :

- Hay quá ! Anh đã viết hơi mạnh nên ăn qua cả trang kế.

Anh Đông bèn lấy bút chì đồ lại hàng chữ Tàu đó. Xong xuôi anh nói với tôi :

- Sáng mai mình đem tờ giấy này đến cho Quách Tĩnh và Xu Xu xem.

Nhưng sáng hôm sau, mãi đến hơn mười giờ Quách Tĩnh và Xu Xu ở Vững Tàu mới về tới. Anh Đông bèn thuật cho cả hai nghe rành mạch các biến cố đã xảy ra. Đến chỗ mất bức ảnh nổi, Quách Tĩnh có vẻ hết sức giận dữ. Nhưng anh ta bớt giận ngay khi nghe anh Đông nói là có chép lại được hàng chữ Tàu. Anh Đông đưa cho Quách Tĩnh xem trang giấy có ghi hàng chữ đó.

Quách Tĩnh nói :

- Không biết nị ghi có đúng không ? Chữ Tàu khó lắm, chỉ sai một nét là có thể biến đổi nghĩa cả một câu.

Nói xong, Quách Tĩnh bèn quan sát hàng chữ. Một lúc sau, Quách Tĩnh nói :

- Chữ viết xấu quá, nhưng may, ngộ cũng có thể đọc được. Câu này nghĩa như sau :

Sung sướng thay kẻ tìm ra trứng Rồng Vàng.

Vừa nghe Quách Tĩnh nói xong, anh Đông la lên :

- Trứng Rồng ! Đúng là chuỗi ngọc rồi !

Anh Đông quay qua tôi :

- Hường ! Em nhớ xem trong xưởng nắn tượng ở trường có pho tượng nào hình con Rồng không ?

Tôi cố moi óc nhưng vẫn nhớ không rõ. Tôi trả lời anh Đông :

- Em không nhớ rõ ! Có lẽ có chứ !

Anh Đông nhăn trán :

- Anh chắc chắn Con Rồng Vàng ở trong xưởng đó !

Vừa nghe anh Đông nói xong Quách Tĩnh la lên :

- Như thế ngộ phải vào đó tìm chiếc vòng hột xoàn ngay !

Anh Đông cản :

- Khoan đã, Quách Tĩnh ! Hiện giờ nhà trường đóng cửa. Anh không thể vào đó được !

Quách Tĩnh cãi :

- Tại sao không ? Mình phải vào đó ngay kẻo không kịp với bọn cướp !

Vừa nói xong câu đó, Quách Tĩnh chạy đi ngay.

Anh Đông hoảng hốt :

- Chặn Quách Tĩnh ngay lại ! Không thôi hỏng cả !

Nhưng chúng tôi chả cần rượt theo Quách Tĩnh vì vừa ra khỏi phòng, Quách Tĩnh chạm ngay ông bà Hùng, cha mẹ nuôi của Xu Xu.

Bà Hùng mặt xanh lè xanh lét, còn ông Hùng nhìn chúng tôi có vẻ giận dữ chứ không có vẻ vui tươi như thường lệ. Ông nắm tay Quách Tĩnh kéo vào. Ông nói :

- Tất cả nghe tôi nói ! Ở đây đang có chuyện mờ ám phải không ? Tôi muốn biết rõ chuyện đó.

Vừa nghe ông Hùng nói xong, Quách Tĩnh cúi đầu :

- Thưa ông ! Xin ông bà đừng lo gì hết !

Ông Hùng la lên :

- Lo chứ ! Tôi có trách nhiệm trong ngôi nhà này. Chuyện gì ? Cho tôi biết ngay ! Cái gì là Con Rồng Vàng, chuỗi hột xoàn ?

Ông Hùng gằn giọng nói từng tiếng một.

Chúng tôi nhìn nhau. Ông Hùng đã biết, nếu không biết tất cả thì cũng biết đầu dây mối nhợ chuyện quan trọng ám ảnh chúng tôi. Mà tại sao ông biết được ?

Như đọc được ý nghĩ trong đầu óc chúng tôi, ông Hùng nói :

- Khi tôi vừa về đến nhà, tình cờ tôi nghe trong này bàn luận !

Lúc đó, anh Đông đứng dậy :

- Thưa bác ! Cháu xin thuật lại cho bác nghe rõ chuyện từ đầu đến cuối.

Anh Đông thuật lại cho ông bà Hùng nghe diễn biến câu chuyện kể từ cái chết của ông bà Xu Hào. Khi anh Đông thuật xong, ông Hùng có vẻ suy nghĩ. Một lúc sau, ông nói :

- Chuyện vừa rồi có vẻ rất khó tin, tuy nhiên bác tin các cháu không nói dối. Nhưng bác không thể nào để các cháu sống trong nguy hiểm như thế được vì đặng độ bọn cướp đâu phải là dễ ! Bác phải dẫn các cháu lại cho công an họ biết.

Anh Đông không bằng lòng ý kiến của ông Hùng. Anh nói :

- Thưa bác ! Như thế thì hỏng cả. Vì phải cần một thời gian khá lâu mới thuyết phục họ tin mình được.

Cháu sợ khi mình thuyết phục được thì bọn cướp đã đoạt được chiếc vòng hột xoàn và cao bay xa chạy rồi !

Ông Hùng gật gù :

- Cháu Đông có lý ! Hiện giờ mỗi phút quý giá vô cùng. Làm sao bây giờ ?

Ông Hùng ôm trán. Một lúc sau ông đứng dậy, vừa đi vừa nói với chúng tôi :

- Để bác hỏi ông Nhân bạn của bác thử xem ! Ông Nhân có quen với bên công an và đã từng là một thám tử.

Ông Hùng đến bàn nhắc điện thoại quay số. Chỉ năm phút sau là ông Nhân đến. Chúng tôi bèn thuật lại cho ông Nhân nghe tất cả câu chuyện. Ông Nhân có vẻ ngạc nhiên. Và càng ngạc nhiên dữ hơn khi ông nghe chúng tôi nói đến tên Quỳnh. Quỳnh là một tên cướp lợi hại có thành tích mà ông Nhân đã từng gặp khi còn làm thám tử. Ông Nhân rút sổ tay trong túi ra ghi vài chi tiết quan trọng, xem lại câu văn bí mật chữ Tàu rồi nói :

- Trúng rỗng vàng ! Có thể nhờ câu này mình tìm lại được chiếc vòng hột xoàn. Nhưng không thể nhờ cái đó mình bắt được tên Quỳnh và đồng bọn, phải làm sao bắt quả tang chúng để trừ một mối họa cho xã hội !

Anh Đông góp ý kiến :

- Bác Nhân có lý ! Cháu xin đề nghị với bác một kế hoạch có thể bắt được bọn cướp quả tang một cách dễ dàng !

Ông Nhân ngạc nhiên :

- Kế hoạch của cháu như thế nào ?

Anh Đông nói rất rành mạch rõ ràng :

- Kế hoạch rất giản dị. Tối nay khoảng 8 giờ, em Hương sẽ đi đến trường tìm cách gặp người gác đêm và như các lần trước, em Hương cho người gác đêm biết các tin mới về vụ chiếc vòng hột xoàn. Rồi em nói cho người gác đêm biết là sáng mai công an sẽ vào lục soát trường để tìm chiếc vòng hột xoàn.

Anh Đông vừa nói tới đây, ông Nhân reo lên :

- Hay quá ! Kế hoạch tuyệt vời ! Chắc chắn sau khi biết được chi tiết đó người gác đêm sẽ báo cho đồng bọn biết ngay để đến lục soát trường ngay đêm nay trước công an. Và chúng ta chỉ còn chờ chúng đến để tóm cổ chúng.

Nhưng ông Nhân vẫn còn một chút nghi ngờ :

- Chắc không, cháu Đông ?

Anh Đông nắm tay tôi :

- Thưa bác ! Thành công hay không là do em Hương của cháu đây ! Do tài ăn nói của em để người gác đêm tin !

Thế là tôi đã giữ vai trò quyết định trong kế hoạch của anh Đông. Tôi hãnh diện nhận lãnh vai trò đó.

Bà Hùng xen vào :

- Bác Nhân có chắc là các cháu không bị nguy hiểm gì không ?

Ông Nhân cười thuyết phục bà Hùng :

- Chị yên chí ! Các cháu chỉ có nhiệm vụ nhận diện bọn cướp mà thôi, còn tất cả chuyện khác có cơ quan an ninh lo. Chả có gì đáng ngại cả ! Tôi sẽ ra sở công an với các cháu ngay bây giờ !

Ông Nhân bèn dẫn chúng tôi ra Sở công an. Chúng tôi được đón tiếp niềm nở. Sau khi nghe rõ câu chuyện, và kế hoạch của anh Đông do ông Nhân kể, ông trưởng phòng điều tra bắt tay anh Đông :

- Tôi thành thực ngợi khen em !

Rồi ông quay sang ông Nhân :

- Theo tôi ! Anh phải báo cho cha mẹ các em cùng biết !

Ông vừa nói vừa chỉ tôi và anh Đông.

Đâu có được ! Nếu báo cho cha mẹ chúng tôi biết thì nhất định chúng tôi sẽ bị giữ ở nhà và như thế chúng tôi sẽ bị đoạt hết mọi công khó của chúng tôi từ trước đến nay. Chắc anh Đông cũng có ý nghĩ như tôi. Anh nói :

- Không được ! Theo tôi, nếu báo cho nhiều người biết thì chuyện sẽ vỡ lở ra, bọn cướp sẽ hay biết và chúng ta sẽ không thể nào bắt bọn chúng được.

Ý kiến của anh Đông được chấp thuận. Bên công an lập chương trình hành động : Anh Đông ngồi trong xe chỉ huy chung với ông Trưởng phòng điều tra, ông Nhân; còn Xu Xu và Quách Tĩnh ngồi xe sau với các chú công an thừa hành. Tất cả đều chờ trước trường. Và chung quanh trường đều có công an mai phục. Nhưng tất cả đều tùy thuộc ở tôi. Tôi thành công thì mọi người mới thành công được !

Tối đến, đúng 8 giờ, tôi đến gặp anh Đông nhận chỉ thị lần chót trước khi lên đường thi hành nhiệm vụ. Và mọi người đã chúc tôi can đảm thành công.

Tôi lái xe Honda từ từ đến trường. May quá ! Người gác đêm đang đứng trước cổng trường. Vừa thấy tôi, ông ta có vẻ mừng rỡ :

- À ! Em ! Em đi đâu đó !

Tôi đậu xe cạnh ông ta. Ông ta hỏi :

- Chuyện của em đã đến đâu rồi ? Có gì mới lạ không ?

Tôi đã đóng trò rất khéo. Giả bộ ngây thơ như mọi lần, tôi kể cho người gác đêm nghe các diễn biến sau cùng, nhất là lúc anh Đông bị đánh và bị cướp mất bức ảnh nổi Con Rồng Vàng. Tôi lại còn kể thêm làm thế nào anh Đông chép lại được hàng chữ Tàu nữa và tôi cũng cho biết chính Quách Tĩnh đã dịch ra tiếng Việt hàng chữ này.

Khi tôi cho biết là sáng mai công an sẽ vào trường lục soát tìm chiếc vòng hột soàn, tôi thấy người gác

đêm có vẻ bồn chồn lạ lùng.

Lúc bấy giờ tôi làm bộ biết mình đã lỡ lời :

- Ý quên ! Tôi lỡ thuật cho ông nghe tất cả rồi... xin ông đừng nói với ai hết cả nghe ! Nếu bọn gian biết tối nay chúng sẽ vào trường tìm chiếc vòng hột xoàn trong pho tượng Rồng Vàng trước chúng tôi thì nguy lắm !

Người gác đêm ngó tôi mỉm cười :

- Em khỏi lo ! Hơn nữa tôi canh trường này mà ! Em yên chí ! Ai lén lút vào đây sẽ biết tay tôi !

Tôi lấy vẻ tin tưởng lời nói của hắn ta :

- Cám ơn ông ! Thôi ! Chào ông ! Tôi phải về kéo má tôi rầy !

Tôi lái xe chạy thẳng. Đi được một khoảng khá xa, tôi quay lại. Chắc hẳn người gác đêm đang báo tin cho đồng bọn biết bằng điện thoại. Lưới đã giăng ra hoàn hảo, chỉ còn chờ con mồi.

Vài phút sau. Tôi chạy đến chỗ hẹn báo cáo công tác đã hoàn thành mỹ mãn.

Ông Trưởng phòng điều tra, ông Nhân, anh Đông khen ngợi tôi rồi rút. Tôi leo lên xe ngồi cạnh anh. Lúc đó, một giọng khô khan nổi lên qua radiô :

- Hai ! Một ! Ba ! Có một số kẻ lạ mặt xâm nhập trường ! Dem người đến ngay.

Ông Nhân và ông Trưởng phòng ra khỏi xe. Ông Nhân nói với chúng tôi :

- Các cháu ngồi yên đây ! Chắc có khó khăn đấy !

Nói xong, ông Nhân liền đi theo ông trưởng phòng và hai người mất hút trong bóng đêm.

Anh Đông mở cửa xe. Tôi hỏi :

- Anh đi đâu vậy ? Lệnh đã ban ra bắt buộc mình ngồi yên ở đây !

Anh Đông ngó tôi có vẻ giận :

- Em nói gì vậy, Hương ? Bộ em không biết bao nhiêu công lao trong vụ này là của mình sao ? Mình phải đích thân kết thúc bí mật này thì mới anh hùng chứ !

Tôi nhảy xuống xe theo anh Đông.

Bóng tối tràn ngập.

Anh Đông nói nhanh :

- Mình vào trường ngay ! Ông Nhân và ông trưởng phòng điều tra chắc đến trước mình không bao lâu đâu !

Như hai con mèo, chúng tôi vào trường không một tiếng động.

Anh Đông thì thầm :

- Có nhiều tiếng động khả nghi, đề phòng !

Nhiều tiếng chân chạy huỳnh huých trên tầng lầu một. Một luồng ánh sáng chiếu nhanh ở cầu thang. Nhiều tiếng chân chạy về phía chúng tôi, càng ngày càng nhanh. Lúc đó, nhiều tiếng la lên :

- Bắt lấy chúng ! Bắt lấy chúng !

Anh Đông kéo tôi chận ở cầu thang. Anh nói :

- Đúng là tên Quynh và đồng bọn. Hương ! Mình phải làm một cái gì... trong lúc này.

Tôi không biết phải làm gì nhưng tôi gật đầu chấp thuận.

Lúc đó, chúng tôi thấy nhiều bóng đen hiện ra ở đầu cầu thang.

- Mình phải cố chặn bắt cho được một tên !

Cả bọn cướp nhào về phía chúng tôi. Tôi nghe tên Quynh rống hào hển :

- Lại bọn nhỏ này nữa ! Đập bể mặt chúng cho tao !

Tôi và anh Đông cố chặn bắt chúng. Bọn cướp hỗn loạn. Cảnh sát vừa đến đầu cầu thang, nhưng đã trễ... Nhờ đông, bọn cướp đã thoát khỏi tay chúng tôi, chạy nhanh ra cửa.

Thành linh, tôi thấy chúng như bị dừng lại bởi chạm một bức tường thành. Tôi bấm đèn, tôi thấy rõ ràng cái bóng khổng lồ của Quách Tĩnh ở phía trước bọn cướp. Quách Tĩnh hét lên mừng rỡ, nhào vào chúng. Được sự trợ giúp của các nhân viên công an, chỉ chốc lát, tất cả bọn cướp đều bị nằm dài trên đất. Lúc đó, ánh sáng của một chiếc đèn bấm rực lên. Ông Nhân, ông trưởng phòng điều tra và trên chục người công an đang đứng bao quanh đấu trường. Ông Nhân nói :

- Đem còng lại còng chúng ngay, kéo chúng thoát một lần nữa !

Về sau tôi biết là lúc này ông trưởng phòng đã lỡ tay gây ra một tiếng động nên bọn cướp mới chạy trốn như vậy.

Ông Nhân quay sang Quách Tĩnh :

- Nếu không có Quách Tĩnh chặn bọn chúng thì bọn chúng đã thoát rồi.

Quách Tĩnh khiêm nhượng :

- Ngộ chỉ là người sau. Anh Đông và chị Hương đây mới là người chặn bọn cướp trước.

Khi đã biết rõ chúng tôi có chặn bọn cướp ở cầu thang, ông Nhân khen chúng tôi :

- Các cháu giỏi lắm ! Đáng được thưởng huy chương cao nhất trong ngành công an.

Anh Đông cười :

- Cám ơn bác ! Nhưng phận sự chưa xong mà bác, mình chưa tìm ra Pho tượng Rồng Vàng.

Chúng tôi tìm khắp nơi trong trường nhưng vẫn không thấy pho tượng Rồng Vàng đâu cả.

Trong lúc đang bối rối chưa biết phải làm sao, thì thầy hiệu trưởng Tường bỗng nhiên từ đâu đi sòng sộc vào. Ông la lên giận dữ :

- Đúng là ăn cướp ! May mà có kẻ gọi điện thoại báo tin cho tôi biết !

Ông trưởng phòng điều tra nói :

- Xin ông Hiệu trưởng bình tĩnh ! Chúng tôi ở đây là vì phận sự.

Thầy Hiệu trưởng Tường vẫn còn giận :

- Phận sự gì ?

Ông Nhân đáp :

- Chúng tôi sẽ giải thích cho ông rõ... Nhưng bây giờ phải vào phòng ông đã ?

Biết từ chối cũng không được, thầy Hiệu trưởng Tường bèn dẫn chúng tôi vào phòng giấy của ông.

Vừa bước chân vào phòng giấy của thầy Tường, tôi bỗng thấy mắt anh Đông sáng rực lên. Anh nói với tôi :

- Hương, em xem kìa !

Trước mắt chúng tôi, trên một kệ sách, một pho tượng Rồng Vàng đang ngạo nghễ !

Anh Đông nhào tới ôm pho tượng. Anh la to mừng rỡ :

- Đúng là pho tượng mình đang tìm đây rồi !

Anh Đông hỏi thầy Hiệu trưởng Tường :

- Thưa thầy ! Xin thầy có thể cho em biết do đâu mà thầy có pho tượng này ?

Thầy Tường có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của anh Đông. Tuy nhiên, thầy vẫn trả lời :

- Pho tượng này đến với tôi hơi đặc biệt. Cách đây mấy tháng một người học trò mang nó lên đây cho tôi. Người học trò ấy nói thấy pho tượng này ở phòng vẽ và đề tên tôi do ông Xu Hào tặng. Vì quý mến ông Xu Hào, tôi đã để đây làm kỷ niệm.

Thầy Tường bỗng trở nên giận dữ nói hơi to tiếng :

- Nhưng tôi muốn biết tại sao mọi người vào trong trường tôi đông như thế này ?

Nhưng chưa ai kịp trả lời bỗng nghe một tiếng : bịch ! Pho tượng tuột khỏi tay anh Đông rơi xuống đất vỡ tan tành, mọi người chẳng ai để ý đến các mảnh vụn của pho tượng Rồng Vàng cả... Vì giữa đồng mảnh vụn đó những hạt xoàn hiện rõ lóng lánh sáng ngời đập vào mắt mọi người.

Chúng tôi đã tìm ra chiếc vòng hạt xoàn. Anh em chúng tôi đã thành công.

Tôi và anh Đông nắm tay nhau sung sướng. Xu Xu mừng rỡ cảm ơn chúng tôi rồi rút. Trong lúc mọi người hân hoan, ông Nhân giải thích rõ ràng câu chuyện cho thầy Hiệu trưởng Tường. Khi đã hiểu chuyện, thầy Tường cười thông cảm và nói không còn giận nữa.

Vài hôm sau, tôi được tin tên Quỳnh đã thú nhận tội ác, nhất là hắn đã thú nhận gây ra cái chết của ông bà Xu Hào. Chiếc vòng hạt xoàn đã được giao cho Quách Tĩnh và Xu Xu sau khi đã hoàn tất mọi thủ tục thông thường về phương diện pháp lý. Anh em chúng tôi đến tham dự phiên tòa xử tên Quỳnh và đồng bọn. Tất cả đều bị án tù chung thân.

Tuần lễ sau, Quách Tĩnh bán chiếc vòng hạt xoàn cho một nhà tỷ phú ở Á Rập và đem tiền về Hồng Kông cho cụ Xú Há, ông của Xu Xu. Tôi và anh Đông trở về cuộc sống học tập hằng ngày.

Anh Đông lại miệt mài trong các cuốn sách và các thí nghiệm khoa học qua đôi kính cận của anh.

Còn tôi, vì bản tính con gái ham văn chương, tôi đã cố gắng viết lại truyện này lấy tựa là Pho Tượng Rồng Vàng hầu cống hiến cho các bạn thích truyện trinh thám một truyện ly kỳ hấp dẫn mà tôi đã đóng vai thám tử cùng với anh Đông, người anh họ thân mến của tôi.

HOÀNG ĐĂNG CẤP